சரசுவதி மகால் வெளியீட்டு எண். 378

॥ श्रीः ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ घोणेश्वरमाहात्म्यम् ॥

கோணேஸ்வர மாஹாத்மியம்

தஞ்சாவூர் மகாராஜா சரபோஜியின்

சரசுவதி மகால் நூலகம்

தஞ்சாவூர்.

1997]

[விலை : ரூ. Rs/25

சரசுவதி மகால் வெளியீட்டு எண். 378

॥ श्रीः ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ घोणेश्वरमाहात्म्यम् ॥

கோணேஸ்வர மாஹாத்மியம்

பதிப்பாசிரியர் :

ஸாஹித்ய சிரோமணி

திருமதி. **எஸ். ராஜலக்ஷ்மி,**

ஸம்ஸ்க்ருத பண்டிதர்,

சரசுவதி மகால் நூலகம், தஞ்சாவூர்.

தஞ்சாவூர் மகாராஜா சரபோஜியின்

சரசுவதி மகால் நூலகம்

தஞ்சாவூர்.

1997] [விலை : ரூ. 13-00

நூற்பதிப்பு விளக்கக் குறிப்பு

நூற்பெயர்	:	கோணேஸ்வர மாஹாத்மியம்
பதிப்பாசிரியர்	:	திருமதி. எஸ். ராஜலக்ஷ்மி
வெளியிடுபவர்	:	இயக்குநர், சரசுவதி மகால் நூலகம்.
வெளியீட்டு எண்	:	378
மொழி	:	ஸம்ஸ்க்ருதம், தமிழ்
பதிப்பு	:	முதல் பதிப்பு
வெளியீட்டு நாள்	:	செப்டம்பர், 1997.
தாள்	:	10.9 கிலோ-சேஷசாயி
நூல் அளவு	:	25 X 19 செ.மீ.
பக்கங்கள்	:	52
படிகள்	:	250
எழுத்து	:	16 - 12 புள்ளி
அச்சிட்டோர்	:	சரசுவதி மகால் நூலக அச்சகம்
புத்தகக்கட்டு	:	மெலிந்த அட்டை
பொருள்	:	தலபுராணம்
விலை	:	ரூ. 13—00

வெளியீட்டாளர் முகவுரை

புராணங்கள் பல்வேறு பழமையான செய்திகளின் கருவூலமாகத் திகழ்கின்றன. இத்தகைய புராணங்கள் ஆங்காங்கே நமக்கு வாழ்வியல் நெறிகளையும் உணர்த்துகின்றன. புராணங்களை மகாபுராணங்கள், உப புராணங்கள், தல புராணங்கள் எனப் பிரிக்கலாம். மகா புராணங்களை இயற்றியவர் வேத வியாசர், மகாபுராணங்களில் கூறப்படும் தல புராணங்களுள் ஒன்றே 'கோணேச்வர மாகாத்மியம்' என்னும் நூல் ஆகும்.

இத்தலபுராணம் 'கோணேச்வரம்' என்ற குடவாயில் (குடவாசல்) தலத்தின் சிறப்பைக் கூறுவதாகும். சரசுவதி மகால் நூலகத்தின் சம்ஸ்கிருதத் துறையில் காணப்படும் ஓலைச்சுவடியினைப் படியெடுத்து இலக்கிய வரலாற்றுச் சான்றுகளுடனும் கதைச் சுருக்கத்துடனும் இந்த நூலினைப் பதிப்பித்து வெளியிட்டுள்ளார் இந்நூலக சம்ஸ்கிருதப் பண்டிதரான திருமதி எஸ். இராஜலட்சுமி அவர்கள். இந்நூலினைச் சிறந்த முறையில் பதிப்பித்துள்ள அவர்களுக்கு எனது பாராட்டுக்கள்.

இந்நூல் வெளிவர உறுதுணையாக இருந்த நூலக நிருவாக அலுவலர் திரு. ப. சுப்ரமணியன் அவர்களுக்கும், வெளியீட்டு மேலாளர் திரு அ. பஞ்சநாதன் அவர்களுக்கும் நூலக அச்சகப் பணியாளர்களுக்கும், ஏனையோருக்கும் எனது பாராட்டுக்கள்.

मित्यपि नाम । कुम्भस्य मध्यभागः भिन्नस्सन् यत्र पतितः तत् स्थलं "कलयनल्लूर", तत्रत्य-भगवान् अमृतकलशः नाथः देवी च अमृतवल्ली इति प्रसिद्धिरभूत् । कुम्भस्याधोभागः यत्र पतित, तत्स्थलं कुम्भघोणमिति, तत्रस्थः भगवान् कुम्भेश्वर इति, अम्बा च मङ्गलाम्बिका इति कीर्तिरभूत् कुडवायिल् स्थले विराजमानः भगवान्परमेश्वरः, कदाचिद्भगवता विनतानन्दनेन देवान्विजित्यानी तस्य अमृतस्य बिन्दुभिः अभिषिक्तत्वात्, घोणेश्वर एव अमृतलिङ्गेश्वरोऽभूत् । तीर्थं चामृततीर्थमिति प्रसिद्धमभवत् । अस्य तीर्थस्य माहात्म्यं, "घोणेश्वरमाहात्म्ये" सम्यक् प्रतिपादितम् ।

क्षेत्रस्यास्य महिमा शिवपुराणे रुद्रसंहितायां क्षेत्रखण्डमाहात्म्ये शौनकेन सनत्कुमाराय प्रोक्त इति अवगम्यते । क्षेत्रमिदं अमृतकुम्भमुखसम्भवात् द्राविड्यां कुडवायिल् इति कथ्यते । भिन्नामृतकुम्भसेकात् अमृतस्थलमित्यपि वक्तुं शक्यते ।

क्षेत्रस्यास्य महिमा द्राविड्यामपि संश्लाघित इति हेम्नः परमामोदः । द्राविडाः स्वमातृ-भाषानुरक्ताः किल । ते स्व भाषायां कश्चन विषयः प्रस्तावितश्चेत् परं तुष्यन्ति मन्यन्ते च आत्मनः भाषा प्रशस्ता, साहित्य बहुला च । तुष्यन्तु नाम द्राविड्यां अपि क्षेत्रस्यास्य महिमोद्गीयते कथमिति विमृशामः ।

सहस्रद्वयपूर्वतमे काले अर्थात् द्राविड्याः सङ्घकाले कुडवायिल्कीरत्तनार् नामकः महाकविः क्षेत्रमिदं निर्दिशति । उद्धरणानि तमिलप्रस्तावनायामुद्धृतानीति नात्र विलिखितानि अनेन नगरमिदं पुराणकाल एव व्यराजतेति ज्ञायते । नगरस्यास्य नाम कुडन्तैवायिल् इत्येवासीत् । तथैव द्राविडसाहित्येषु निर्दिश्यते । परन्तु तोल्काप्य इत्यस्य व्याख्याता "नच्चिनार्क्किनियर्" स्वव्याख्यावसरे कथयति कुडवायिल् इति शब्दः कुडन्तै वायिल् इति परिणत इति । सङ्घकाले चोल राजाः यदा शासन्ति स्म, तदा नगरमिदं, निधिस्थलत्वेन कारागृहत्वेन च उपयुक्तमासीदिति च ज्ञायते । द्राविडदेशे पञ्चशिवभक्ताः आसन् अप्परप्रभृतयः । तेषां गीतानि च 'देवारमिति' प्रसिद्धानीति प्रसिद्धमेतत् । तेषु तेवारेषु नगरमिदमुद्दिश्य गीतानि गीतानीति चावगम्यते । "शेक्किलार्" विरचिते "पेरियपुराणे"ऽपि क्षेत्रस्य महिमा साङ्गोपाङ्गमुपवर्णितः । अन्यान्ये च द्राविडसाहित्यकाराः, अरुणगिरिनाथाः, कालमेघप्पुलवर्, रामलिङ्गस्वामिनः इत्यादयोऽपि स्वस्वगीतेषु कुडवायिल् तत्र विराजमानस्य घोणेश्वरस्य माहात्म्यं च पूर्णरूपेण वर्णयन्तीति विमृश्यतां नाम तृतीय

कुलोत्तुङ्गस्य शिलाशासनं, नायककुलावतंसस्य चेव्वप्पनायकस्य शिलाशासनं इत्यादि शिलाशासनेष्वपि क्षेत्रस्यास्य महिमा उल्लिखितः इत्यलं विस्तरेण ।

"मातृकाविवरणम् — कृतज्ञतानिवेदनं च"

महाशयः, ग्रन्थालयेऽस्मिन् D. 9720. B. 11324 संख्याङ्किता तालपत्रात्मिका मातृका एकैव वर्तते । तस्यां ग्रन्थलिप्या क्षेत्रस्यास्य माहात्म्यं, सम्यक्तयोपपादितमस्ति । मातृका च सा कुत्रचिदस्पष्टाक्षरा, कुत्रचित् शिथिला च वर्तते । तथापि यथामति संशोध्य सम्पादितवत्यस्मि । अथापि विद्वांस एव प्रमाणम् । यदि स्युर्दोषाः, प्रार्थयेऽहं क्षन्तुमर्हन्ति सन्तः इति ।

प्रस्तावनालेखने पूर्वमेव सञ्चितान्विषयान् वितीर्य महान्तं उपकारं कृतवद्भ्यां, ग्रन्थालयस्य मातृकाप्रतिच्छायग्राहकः कुडवायिल् श्री M. बालसुब्रह्मण्यः, तथा भूतपूर्वपण्डितः श्री P. M. पद्मनाभशर्मा इति नामाङ्किताभ्यां महोदयाभ्यां सप्रणामं कार्तज्ञ्यं निवेदयामः । किञ्च ग्रन्थस्यास्य सम्पादने मामर्हा इति वियुज्य मदभ्युदयकारणभूतेभ्यः ग्रन्थालयस्य निर्देशकेभ्यः तञ्जावूर् मण्डलाध्यक्षेभ्यः श्री T. N. रामनाथन्, I.A.S.. महाशयेभ्यः, तथा ग्रन्थालयस्य A. O. पदमुद्वहद्भ्यः श्री P. सुब्रह्मण्य महोदयेभ्यः, तथा ग्रन्थप्रकाशकविभागे अध्यक्षपदं अलङ्कृतेभ्यः श्री A. पद्मनादन्, M. A.. M. L. I. S., महाशयेभ्यश्च कृतज्ञतां निवेदयामः । स्पष्टाक्षरं सुन्दरं च ग्रन्थमिमं मुद्रयित्वा महान्तमुपकारं कृतवद्भ्यः मुद्रणालयकर्मचारिभ्यश्च धन्यवादं समर्पयामः । अन्ततो गत्वा ग्रन्थस्यास्य प्रियपाठकान् घोणेश्वरस्मरणं कृत्वा प्रार्थये । "प्रेमस्पृशा ननुदृशां द्रष्टुमर्हन्ति सन्तः" इति ॥

इत्थं,

साहित्यशिरोमणिः

श्रीमती राजलक्ष्मी

संस्कृतपण्डिता

तञ्जावूर्

२७—७—९७

ஆண்டவன் தன் அருளால் மேலுலகம் அனுப்புகின்ற கதைகள் பல இந்தப் புராணங்களில் வருகின்றன மிகப் பழைய காலத்தில் இருந்தே புராணக் கதைகளுக்குத் தத்துவார்த்தம் கூறும் வழக்கம் இருக்கின்றது.

புராணங்களில் நாட்டு வரலாறும், ஊர்களின் வரலாறும் சிலவற்றில் காணப்படுகின்றன. திருவிளையாடல் புராணத்தினால் பாண்டியர் வரலாறு தெரிகிறது. கோயிற்புராணம் இரணியவர்மன், சிம்மவர்மன் என்ற அரசர்களின் பெயர்களைச் சுட்டுகின்றது. இவர்கள் பல்லவ அரசர் குடியைச் சேர்ந்தவர்களோ என்று வரலாற்று ஆராய்ச்சியாளர் கருதத் தொடங்கியுள்ளனர்.

தஞ்சை பெரிய கோவிலைப்பற்றியும், பதினாறு சோழ மன்னர்களைப் பற்றியும் * "பிருகதீஸ்வர மாகாத்மியம்" என்னும் தலபுராணம் கூறுகிறது. 'தஞ்சபுரீ மாஹாத்மியம்' என்னும் நூல் தஞ்சாவூரில் வெண்ணாற்றங்கரையில் உள்ள நீலமேகப் பெருமாள் கோவிலைப்பற்றியும், தஞ்சாவூர் எனப் பெயர் வரக் காரணம் என்ன என்பதைப்பற்றியும் விளக்குகின்றது. ஆண்டவனுடைய அடியார்களைப்பற்றி கூறும் நூலான திருத்தொண்டர் புராணம் (பெரிய புராணத்தில்) பல சரித்திர சான்றுகளை எடுத்தியம்புகிறது. மேலும் சில தல புராணங்களில் சிறப்பாக நிகழ்ந்த குறிப்புக்களையும், அத்தலத்திற்குச் சிறப்பைத் தெரிவிக்கும் செய்திகளையும் தொகுத்துக் கூறுகின்றன.

சில புராணங்களில் சிவனையும், சில புராணங்களில் திருமாலையும், சில புராணங்களில் சக்தியையும் ஆதிகடவுளாக சித்தரிக்கின்றனர். வெவ்வேறு அறிஞர்கள் எழுதியிருந்தால் அது அவரவர் கொள்கை என்று விட்டுவிடலாம். ஒரே முனிவர் மூன்று விதமாகச் சொல்லும்பொழுது நம் போன்ற சாதாரண மக்களுக்கு குழப்பம் ஏற்படுகிறது. குழப்பத்தை நீக்குவதற்கான உபாயம் என்ன?

அந்த வியாசரே எழுதிய ஏனைய நூல்களைப் பார்த்து அவருடைய அந்தரங்கமான எண்ணம் என்ன என்று அறிய முயற்சிக்கிறோம். வேதங்களை நான்காகப் பிரித்து, அவைகளை நன்கு பயில வசதி செய்துகொடுத்தவர் வியாசர். இதன் "தத்துவத்தை" விளக்கும் முறையில் வேதங்களின் தலையாய உபநிடத விஷயங்களை மாலையைத் தொடுப்பதுபோலத் தொடுத்து, "பிரும்மசூத்திரங்கள்" என்ற நூல் வாயிலாகக் கொடுத்தார்.

உருவமில்லாப் பரம்பொருள், ஆன்மாக்கள் தன்னை அடைந்து நற்கதியடைய வேண்டும் என்ற கருணையால் தனது மாயையின் வாயிலாக பிரம்மா, விஷ்ணு, சிவன் என்ற மூன்று உருவங்களாக ஆக்கிக்கொண்டான். இந்த மும்மூர்த்திகளில் ஏதேனும் ஒரு மூர்த்தியைப் பற்றிக்கொண்டு இறுதியில்

* சரசுவதி மகால் நூலக வெளியீடு.

அந்த ஆன்மா முக்தியைப் பெற்றுவிட எண்ணினாள். ஒரே பரம்பொருள் மூன்று உருவங்களில் காட்சி கொடுத்தாலும் அது ஒரே தத்துவத்தின் பேதங்களே. வானிலிருந்து பொழியும் தண்ணீர் சமுத்திரத்திலிருந்து எடுக்கப்பட்ட தண்ணீரே. அது மழையாகப் பெயர் பெற்றும், பின் பல்வேறு நதிகளாகப் பெயர் பெற்றும் நாம, ரூபங்களைப் பெற்று இறுதியில் கடலில் கலந்து ஐக்கியமாகி நாம, ரூப பேதங்களைக் கடந்துவிடுவதைப்போல, ஆன்மா பல்வேறு நாம ரூபங்களாக இருந்து சகுணோபாசனைகளைச் செய்து இறுதியில் முக்தி நிலையையடையட்டும் என்ற கருணையால் தன்னை மும்மூர்த்திகளாக ஆக்கிக்கொண்டான் என்று, சங்கரபகவத்பாதர் ப்ரபோத சுதாகரம் என்ற நூலில் கூறியுள்ளார்.

ஆகவே, ஆன்மாக்கள் சகுணோபாசனை புரிய மூர்த்தி வழிபாடு மிகவும் இன்றியமையாதது. இதன் காரணமாக பல்வேறு தலங்களில் இறைவன் லிங்கத் திருமேனியாக இருந்து காட்சி நல்குகிறான். இவன் உறையும் தலங்களுக்குச் சிறப்பிக்குமுகத்தால் தலபுராணங்கள் தோன்றின. தலபுராணங்களில் காணப்படும் செய்திகளில் மூர்த்தி–தலம்–தீர்த்தம் என்ற மூன்று நிலைகளில் சிறப்பாக விதந்தோதும். இத்தகைய தலபுராண வரிசைகளில் எழுந்த நூலே "கோணேஸ்வர மாஹாத்மியம்" என்னும் நூல். இந்த நூலில் இத்தலத்துறையும் இறைவனை அமிர்தலிங்கமாகக் குறிப்பிடுகிறது. அதற்கான காரணத்தைப் பற்றிய செய்திகள் வருமாறு.

அமிர்தலிங்கம் பற்றிய புராணச் செய்திகள் :

புற்றுக்குள்ளிருந்து பெருமான் தோன்றியதால் இத்திருத்தலத்திற்கு வன்மீகாசலம் என்று ஒரு பெயரும் உண்டு. பிருகு, தாலப்யர், மிருகண்டு முதலிய முனிவர்கள் இங்கு தவமியற்றி கோணேசரின் அருளைப் பெற்றனர். இப்பெருமான் அமிர்தலிங்கேஸ்வரர் என்றும் அழைக்கப்படுகிறார். ஏன் எனில் மகாபிரளய காலத்தில் உடலிழந்த உயிர்கள் அனைத்தையும், கைலாசமாகிற குடத்தில் இட்டு அதைத் தம் சொரூபமாகிற அமிர்தத்தால் நிறைத்து வைத்தார் சிவபெருமான். மீண்டும் படைப்புக் காலம் வந்தபோது, ஊழிக் கால வெள்ளத்தில் மிதந்து கொண்டிருந்த இந்தக் குடம் மூன்றாக உடைந்தது. அதன் முக பாகம் குடத்தின் வாய் தங்கிய இடம் குடவாயில் ஆயிற்று. இங்குதான் கோணேசர் எழுந்தருளினார். நடுப் பாகம் கும்பகோணத்திற்கு மூன்று மைல் தென்கிழக்கேயுள்ள கலயநல்லூரில் தங்கியது. அங்கு சுவாமி அமிருதகலசநாதராக, அமிருதவல்லி அம்பாளுடன் எழுந்தருளினார். அடிப்பாகம் தங்கிய கும்பகோணத்தில் கும்பேச்வரராக மங்களாம்பிகாவுடன் திருக்கோயில் கொண்டார்.

ஸ்ரீகருடாழ்வார் கொண்டுவந்து வைத்த அமிர்தத்தால் அபிஷேகம் செய்யப்பட்டவராதலால் கோணேசர் அமிர்தலிங்கமானார். அமிர்த துளிகள்

என்று புகலியர்கோன் ஞானசம்பந்தப் பெருமானார் கூறும் குடவாயில் திருக்கோயில் ஈசனாரை, மூன்றாம் குலோத்துங்கனின் கல்வெட்டு ''குடவாயில் உடையார்'' என்றும் இறைவியை 'பெரிய நாச்சியார்' என்றும் கூறுகின்றது. தஞ்சை நாயக்க மன்னன் செவ்வப்ப நாயகனின் கல்வெட்டு ஒன்று இவ்வூரினை திருக்குடவாசல் என்றும், அங்கு கோயில் கொண்டுள்ள ஈசனை அழகர் தம்பிரானார் என்றும் கூறுகின்றது. இச் கோயிலே புராணங்களில் கோணேசராலயம் என்றும், இறைவனை ஸ்ரீ கோணேசர் என்றும் தேவியை 'பிரகன்நாயகி' என்றும் குறிப்பிடுகின்றன.

மாடக்கோயில் எனும் வகைப்பாட்டில் அமைந்த கோணேசப் பெருமானின் திருக்கோயிலை கோச்செங்கட்சோழன் (செங்கனான்) கட்டுவித்ததாக ஒரு வரலாறும் உண்டு. இத்திருக்கோயில் இருக்கும் தலத்தின் மான்மியத்தை சைவ புராணம் விரித்துறைக்கின்றது.

குடவாயிலின் தொன்மை :

தொன்மைச் சிறப்புப் பல பெற்ற குடவாயிற் கோட்டம் பிற்காலச் சோழர்கள் காலத்திலும் சிறப்பாக விளங்கிற்று என்பதனை தெளிவான வரலாற்றுச் சான்றுகளால் அறிய முடிகிறது.

''கொற்றச் சோழர் குடந்தை வைத்த
நாடு தரு நிதியினும்''

என்ற அகநானூற்றுப் பாடலில் இருந்து, 'சங்க காலச் சோழர்களின் பண்டாரம் இங்கு இருந்தது' என்பதனை அறிய முடிகிறது. மேலும் சிறைக் கோட்டமாகவும், முக்கியதொரு அரசியல் மையமாகவும். இவ்வூர் விளங்கிற்று என்பது இலக்கிய அடிப்படையில் தெளிவாகிறது. கி. பி. 871 முதல் 907 வரை ஆட்சி புரிந்த முதல் ஆதித்தன் காலத்திய கற்றளி ஒன்று இன்றும் எழிலுடன் இவ்வூருடன் இணைந்த நாலூர் மயானம் என்னும் இடத்தில் உள்ளது.

மாமன்னன் முதலாம் இராஜராஜன் காலத்தில் குடவாயில், சத்திரிய சிகாமணி வளநாட்டுசெற்றூர் கூற்றத்தில் உள்ள ஊராகத் தஞ்சை பெருவுடையார் கோயில் கல்வெட்டுக்களால் அறிய முடிகிறது. முதற் கல்வெட்டில்

'' சத்திரிய சிகாமணி வளநாட்டுச்
செற்றூர் கூற்றத்து குடவாயில் சபையார் இடக்கடவ
திருப்பரிசாரகஞ் செய்யும் மான் ஒன்று ''

என்றும் இரண்டாம் கல்வெட்டில்

"சத்திரிய சிகாமணி வளநாட்டு குடவாயில் சபையார்
இடக்கடவ திரு மெய்காப்பு ஒன்றும்"

என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது. இராஜராஜனின் இருபத்தொன்பதாவது ஆட்சியாண்டின் ஆணையான இக்கல்வெட்டுப்படி குடவாயில் ஊர்ச் சபையால் திருப்பரிகாரஞ்செய்யும் பிரமசாரி ஒருவரையும் திருக்கோயில் மெய்க்காப்பாளன் ஒருவனையும் தஞ்சைப் பெருவுடையார் கோயிலுக்காக நியமிக்கும் உரிமை சூரியன். சந்திரன் உள்ளவரையும் உண்டு என கல்வெட்டிலே வெட்டப் பட்டுள்ளது.

இராஜராஜன் காலத்தில் சத்திரிய சிகாமணி வளநாடு என அழைக்கப் பட்ட பெயர் பின்பு முதற் குலோத்துங்கன் காலம் முதல் 'குலோத்துங்க சோழ வளநாடு' எனப் பெயர் மாற்றம் அடைந்தது. இதனால், 'குடவாயில் நகர்' குலோத்துங்க சோழவளநாட்டிலும், அருமொழித் தேவ வளநாட்டிலும் இடம் பெற்றிருந்தது. இதற்குக் காரணம், இரண்டு வளநாடுகளையும் பிரிக்கும் காவிரியின் கிளை நதியான கடுவாய் (குடமுருட்டி) இவ்வூரின் நடுவே ஓடுவதுதான்.

சுங்கம் தவிர்த்தருளிய சோழப்பெருமன்னனான முதலாம் குலோத்துங்கன் தனது ஆட்சியாண்டில் இவ்வூரில் இருந்த அமண்பள்ளிக்கு அளித்த அறக்கொடைகள் பற்றிய செய்திகள் மூன்றும் இராஜராஜனின் கல்வெட்டுக்களால் அறியமுடிகிறது அமண்பள்ளியில் இருந்த இக் கல்வெட்டுக்கள் அடங்கிய கற்பலகைகள் தற்போது அருள்மிகு கோணேசர் ஆலயத் திருக்கோபுரத்தின் நுழைவுப் பகுதியில் காணப்படுகின்றன.

மூன்றாம் குலோத்துங்கன் காலத்தில், இவ்வூர் மிகுந்த ஆக்கம் பெற்றுத் திகழ்ந்தது என்பதைப் பல சான்றுகளால் அறிய முடிகிறது. குடவாயில் மாடக்கோயில் விமானத்தின் தென்புறச் சுவற்றில் ஆலமர் செல்வர் அமர்ந் துள்ள கோஷ்டத்தின் கிழக்குப் புறத்தில் கல்வெட்டொன்று உள்ளது. அது

1 ஸ்வஸ்திஸ்ரீ திரிபுவன சக்ரவத்திக
2 ள் மதுரை கொண்டு பாண்டியன்
3 முடித்தலை கொண்டருளிய
4 ஸ்ரீ குலோத்துங்க சோழ தேவ
5 ர்க்கு யாண்டு 15 ஆவது
6 130 வாள் குடவாயில் உடையார்
7 பெருந்திருக் கோயிலுடையார் பெரி
8 ய நாச்சியார்க்கு திரு ஆபரணம் ப
9 ன்ன குற்றாலமுடையான் திரு சிற்றம்
10 பல முடையார் ஆன காராணை விழுப்பரை

11 யார் இட்ட எட்டெழுகால் மாறிபொன்
12 பதின் கழஞ்சு.

இக்கல்வெட்டொன்றே இத்திருக்கோயிலில் உள்ள முழுமையான கல்வெட்டாகும். மேலும், இத்திருக்கோயிலின் சிறப்பைக்கூறும் தொடர்பு உடைய கல்வெட்டாகும். மேலே குறிப்பிட்டுள்ள இக்கல்வெட்டால், மூன்றாம் குலோத்துங்களின் 15வது ஆட்சியாண்டில் (கி. பி. 1193 குடவாயில் உடையார் என்ற இறைவனின் பெருந்திருக்கோயிலில் உள்ள பெரிய நாச்சியாருக்கு ஆபரணங்கள் செய்வதற்காக் குற்றாலம் என்ற ஊரைச்சேர்ந்த திருச்சிற்றம்பலமுடையான் என்பவன் அளித்த 10 கழஞ்சு பொன் பற்றிக் கூறுகிறது.

இக்கல்வெட்டால் மூன்றாம் குலோத்துங்கன் காலத்தில் இறைவன் பெயர் குடவாயில் உடையார் என்றும் இறைவியின் பெயர் பெரிய நாச்சியார் என்றும், இத்திருக்கோயில் பெருந்திருக்கோயில் என்றும் அறியமுடிகிறது.

மேலும் குடவாயிலின் தொன்மை சிறப்பை இலக்கியச் செய்திகள், கல்வெட்டுக்கள், புதையுண்டு வெளிப்பட்ட சிற்பங்கள், இவையனைத்தையும் வைத்து தொகுத்து நோக்கும் போது கி. பி. 7ஆம் நூற்றாண்டில் ஞானசம்பந்தருடன் சமயவாதம் நிகழ்த்தியது, கி. பி 9ஆம் நூற்றாண்டில் கன்னியாகுமாரி சென்று சிற்பங்கள் பல செதுக்கிச் சமணம் பரவச் செய்தது, இக்குடவாயிலில் இருந்த சமணர்கள் என்பதும், முதல் ராஜராஜன் காலம் முதல் மூன்றாம் இராஜராஜன் காலம் வரை சோழப் பெருமன்னர்களின் சிறந்ததொரு ஆதரவால் சோழநாட்டில் சமணம் பரப்பிய பெருமை பெற்றவர்கள் இச்சமணர்கள் என்பதும் தெரிய வருகிறது. மேற்கூறிய செய்திகளால் பல வரலாற்று சிறப்புகள் பல்வேறு அம்சங்களால் அழியா இடம் பெற்ற குடவாயில் மிகவும் தொன்மை வாய்ந்தது என்பதனை தெளிவாக அறிய முடிகிறது.

சங்க இலக்கியத்தில் குடவாயில் :

இற்றைக்கு 1800 ஆண்டுகட்கு முன் தமிழகத்தில் குடவாயில் சிறந்த இடம் பெற்றிருந்தது என்பதற்குச் சங்க இலக்கியங்களில் சான்றுகள் பல கிடைக்கின்றன. சோழன் கோச்செங்கணான், சேரமான் கணைக்கால் இரும்பொறையுடன் சண்டையிட்டு வென்ற செய்தி புறநானூறு, களவழி நாற்பது என்னும் சங்ககால இலக்கியங்களால் அறியப்படுகின்றது. அகநானூறு, நற்றிணைப் போன்ற நூல்களில் கீரத்தனார், நகரின் கடுமையான பாதுகாப்பு காவற்காடுகள், அகழி, நிதி சேமிப்புக் கிடங்கு போன்றவை அமைந்த அரசியல் கேந்திரமாகக் காட்டுகிறார். புறனானூற்று செய்யுளான 'குழவி இறப்பினும்' என்ற பாடலின் கீழ் உள்ள குறிப்பு சோழன் செங்கணான் சேரனை சிறை வைத்தது குடவாயிற் கோட்டத்துச் சிறையாகக் குறிப்பிடப் பட்டுள்ளது.

குடவாயில் எனக் கூறப்பெறும் இவ்வூர் பின் குறிப்பிடும் காரணங்களால் முக்கியத்தும் பெற்றுத் திகழ்ந்தது என்பதை அறியமுடிகிறது.

1. சங்க காலச் சோழநாட்டில் முக்கியத்துவம் பெற்ற பேரூர்.
2. சோழர்களின் சிறைக்கோட்டம் இங்கு இருந்தது.
3. திறைப் பொருளாகக் கிடைத்த பொன்னும், மணியும் இங்குள்ள சேமிப்புக் கிடங்கில் சேமிக்கப்பட்டது.
4. அழகு மிகுந்த இயற்கையான மழை நீர் நிரம்பிய அகழி இருந்தது.
5. கடுமையான காவல் பெற்ற காவற்காடு சூழப்பெற்றது.
6. கழனிகள் பல சூழ்ந்து, நிரம்ப நெல் வருவாயையும், பல குடி பரப்புக்களையும் உடைய பேரூர்.
7 யானைகள் படியும் குளங்களைப் பெற்ற ஊர்.
8. இங்குள்ள சிறைக் கோட்டத்தில் சேர மன்னன் ஒருவன், சோழ மன்னனால் சிறைவைக்கப்பட்டான்.
9. குடவாயிற் கீரத்தனார், நல்லாதனார் போன்ற சங்கப்பெரும் புலவர்கள் பிறந்த ஊர்.

சங்க காலந்தொட்டு முக்கியத்துவம் பெற்ற சோழநாட்டுப் பேரூர்களில் ஒன்றான குடவாயிலில் சைவம் சிறப்புற மலர்ந்தது.

"இருக்கிலங்கு திருமொழி வாயெண் தோளீசற்கு
எழில் மாடம் எழுபது செய்து உலக மாண்ட
திருக் குலத்து வளச் சோழன்" *

எனக்கூறும் திருமங்கையாழ்வாரின் கூற்றால் காவிரியின் இருமருங்கும் எழுபது மாடக்கோயில்கள் சோழன் செங்கணானால் கட்டப்பட்டதாக அறியமுடிகிறது. "சிலந்தியானை" புராணக் கதையைச் செங்கணானுடன் இணைத்துக் குறிப்பிட்டு யானை ஏறாமல் கட்டுவிக்கப்பட்டதே மாடக் கோயில்கள் எனக் குறிப்பர் புராண நூல் வல்லவர்கள்.

குடவாயிலெனும் நங்கை நல்லாளின் சிறப்பைக் குடவாயிற் கீரத்தனார் எனும் சங்க காலப் பெரும் புலவர் நற்றிணையிலே காட்டுகின்றார்.

"எழுகெழில் சிதைய அமுதனார் கண்ணே
தேர்வண் சோழர் குடந்தைவாயில்
மாரியங் கிடங்கின் ஈரிய மலர்ந்த
பெயலுரு நீலம் போன்றன......"

* திருமங்கையாழ்வார் — 6ஆம் திருமொழி பாடல் எண். 8.

என்றும் அடுத்து அவனது குளிர்ச்சியான குணநலன்களை கூறவந்த கீரத்தனார் தம் அகநானூற்றுக் களிற்றுயானை நிறை செய்யுளிலே

" பழம்பல் நெல்லின் பல் குடிப் பரவை
பொங்கடி படிகூயர் மண்டிய பகுமனை
தன்குட வாயில் அன்னோன் " என்றும்

" வென்வேற் கொற்றச் சோழர் குடந்தை வைத்து
நாடுதரு நிதி "

தன்னகத்தே கடுமையான பாதுகாவலுடன் கொண்டதாகவே அகநானூற்றுப்பாடலிலே காட்டுகின்றார்.

குடவாயிற் கீரத்தனார் என்னும் சங்கப் பெரும்புலவர் சோழநாட்டு குடவாயிலில் பிறந்தவர் என்பது தெளிவு. இவர் தான் பிறந்த மண்ணின் பெருமையை வாய்ப்புக் கிட்டும் இடங்களிலெல்லாம் அழகுத் தமிழில் தெளிவாகக் காட்டுகின்றார். இவர் பாடியனவாக நற்றிணையில் நான்கு பாடல்களும், குறுந்தொகையில் மூன்றும், அகத்தில் பத்துமாக பதினேழு பாடல்கள் கிடைத்திருக்கின்றன. இவருடைய பாடல்களால் அன்றைய குடவாயில் நகரின் எழிலைக் காண்பதோடு தொன்மையான சோழர்களின் வரலாற்றில் அவ்வூர் பெற்ற முக்கியத்துவத்தைத் தெளிவாகக் காணமுடிகிறது.

கி. பி. 7-ம் நூற்றாண்டு இலக்கியங்களான தேவாரம் போன்ற இலக்கியங்களிலும், கல்வெட்டுக்களிலும் இவ்வூர் இடம் பெற்றுள்ளன. மேலும் புறநானூறு என்னும் சங்க இலக்கியத்தில் குழவி இறப்பினும் என்ற பாடலின் கீழ் வரையப்பட்டுள்ள குறிப்பொன்றிலிருந்து சோழர்களின் சிறைக் கோட்டம் குடவாயில் கோட்டமாக இருந்தது என்பது தெரிகிறது. மேலும் தொல்காப்பிய உரையில்

" மரபே தானும் நாற்சொல் லியலான்
யாப்பு வழிபட்டன "

என்பது குடவாயிலை கொற்றச் சோழர் குடந்தை வைத்த என முன்னாளில் கூறியது போல என்றும், ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே தொல்காப்பியத்திற்கு உரை எழுதிய நச்சினார்க்கினியரும், பேராசிரியரும் தம் நூல்களில் குடவாயிலைப் பற்றி எழுதியுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது.

திருஞானசம்பந்தரின் தேவாரத்தில் :

இத்திருக் கோயிலுக்கு ஞானசம்பந்தர் இருமுறை வந்து தரிசித்துள்ளார் என்பது பெரியபுராணத்தால் நன்குணரலாம். முதன்முறை வந்த போது கீழ்கோணும் பாடலில் காணும் தலங்களை தரிசித்த பின் குடவாயிலை தரிசித்துள்ளார் என்பதையும் அறியலாம்.

* பாடும் அரதைப் பெரும்பாழியே முதலாகச்
சேடர்பயில் திருச்சேறை திருநாலூர் குடவாயில்
நாடியசீர் நறையூர்தென் திருப்புத்தூர் நயிந் திரைஞ்சி
நீடுதமிழ் தொடைபுனைந்த நெடுநகரில் இனிதமர்ந்தார்.

மேலும், ஞானசம்பந்தரால் குடவாயிலில் நிகழ்ந்த சமய வாதத்தை வலியுறுத்தும் வண்ணம் பிறிதோர் இலக்கியம் சான்று பகிர்கின்றது. கி. பி. 15-ம் நூற்றாண்டு இலக்கியமான திருப்புகழில், இவ்வூர் முருகப்பெருமானைப் பாடிய அருணகிரியார், குடவாயிற் கோயிலுறைந்த முருகப்பெருமானே ஞானசம்பந்தராக வடிவெடுத்ததாகவும், பின்னர் பாண்டிய நாட்டில் அமண் அழித்து அமைதி நிலவினாரே அதேபோன்று குடவாயில் நகரையும் வாழ்வுறச் செய்தார் என்பதனை

** "மாமதுராபுரி யியலை ஆரண ஊரென
நேர் செய்து குடசை மாநகர் வாழ்வுற
மேவிய பெருமானே"

எனக் குறிப்பிடுகிறார்.

சோழ நாட்டில் சைவத்தை நிலைநிறுத்த நடந்த கடுஞ்சமரில் இந்தக் குடவாயில் நகர் பெரும் பங்கு வகித்துள்ளது என்பது மிகையாகாது. குடவாயில் மாடக்கோயிலில் ஆளுடைப்பிள்ளையாம் ஞானசம்பந்தர் இரண்டு பதிகங்களாக 22 பாடல்களைப் பாடியுள்ளார்.

திருக்ஷேத்திரக்கோவையில் ஞானசம்பந்தரால், "கூரூர் குடவாயில் குடந்தை வெண்ணி" என முதல் பாடலிலேயே குறிப்பிடப்பட்டிருத்தலும், கி. பி. 7ஆம் நூற்றாண்டில் அப்பர், ஞானசம்பந்தர் போன்றவர்களால் போற்றப்பட்ட இவ்வூரில் பின்னர் சோழர்கள் காலத்திலும் (கி. பி. 9 — 13) சிறப்புடன் விளங்கியது.

கி. பி. 15-ஆம் நூற்றாண்டில் அருணகிரியார், இத்திருக்கோயில் முருகப்பெருமானை வணங்கித் திருப்புகழில் இரண்டு பாடல்களைப் பாடியுள்ளார். முதல் பாடலில் "குடவாயிற் பதியுறைவோனே" என்றும், அடுத்த பாடலில் "குடசை மாநகர் வாழ் வுறமேவிய பெருமாளே" எனவும் குறிப்பிடுகிறார்.

அருட்பெருஞ்சோதியாம் இராமலிங்க வள்ளலும் இத்திருக்கோயில் இறைவனை வழிபட்டு பின்பு

---

* பெரியபுராணம் - ஞானசம்பந்தர் புராணம் பாடல் 403.

** திருப்புகழ் — குடவாயில் பதிகம்.

"தடவாயில் வெண்மணிகள் சங்கங்களீனுங்
குடவாயிலன்பர் குறிப்பே"

எனத் தம் திருவருட்பாவில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

மேலும் ஞானசம்பந்தப் பெருமானால் சோழ நாட்டில் நடைபெற்ற சமய வாத நிகழ்ச்சியைக் கூர்ந்து நோக்குவோமானால் ஆளுடைபிள்ளை யாருடன் தருக்கம் செய்யும் அளவு சமணர்கள் வலிமை பெற்றுத் திகழ்ந்தார் கள் என்றால் அவர்கள் வாழ்ந்த குடவாயிற்பதி எப்படி இருந்திருக்கவேண்டும் என்பதை ஊகிக்கமுடிகிறது.

குடவாயிற்கோயிற் பற்றிய செய்திகள் :

திருஞானசம்பந்தர், திருக்குடவாயில் பதிகத்தில்

" மகிழும் பெருமான் குடவாயில் மன்னி
நிகழும் பெருங்கோயினி லாயவனே " என்றும்

" கடுவாய் மலிநீர் குடவாயில் தனில்
நெடுமா பெருங் கோயில் நிலாயவன் "

என்றெல்லாம் போற்றி மகிழ்கிறார்.

" ஞாலக் கோயில், கொகுடிக் கோயில் "
என்றெல்லாம் தேவார இலக்கியத்தில் பேசப்பெறுகின்ற கோயில்களின் வகைப்பாடுகளுள் இக்கோயில் பெருங்கோயில் என்று குறிக்கப்பெறுகின்றது, மேலும் இக்கோயில் மாடக் கோயில் என்றும் சிறப்பாகப் பேசப்பெறுகின்றது.

திருஞானசம்பந்தரின் பதிகத்தின் வாயிலாகக் குடவாயில் சிவாலயம் " பெருங்கோயில் " என அறியமுடிகிறது. பெருங்கோயில் என்பது மாடக் கோயில்தான் என்பதை திருநாவுக்கரசரின் பதிகமும், திருமங்கையாழ்வாரின் திருநறையூர் பாசுரமும் தெளிவு படுத்துகின்றன.

" பெருக்கு ஆறு சடைக்கு அணிந்த பெருமான் சேரும்
பெருங்கோயில் எழுபதினோடு எட்டும் ... "

என்ற நாவுக்கரசரின் தேவார அடிகள் எழுபத்தெட்டு பெருங்கோயிலாகக் குறிப்பிடுகின்றது. திருமங்கையாழ்வாரோ

" இருக்கிலங்கு திருமொழிவாய் எட்டோள் ஈசற்கு
எழில்மாடம் எழுபது செய்து உலகமாண்ட
திருக்குலத்து வளச்சோழன் சேர்ந்த கோயில் ... "

எனக்கூறி கோச்செங்கணான் எனும் சோழமன்னன் எழுபது மாடக்கோயில்களை கட்டியதாகக் குறிப்பிடுகின்றன. எனவே பெருங்கோயில் என்பது மாடக் கோயிலே என்பது நன்கு விளங்கும். இவ்வகையில் அமைந்தது சோணேசர் திருக்கோயில்.

இத்திருக்கோயில் உயர்ந்த மேடைமீது ஒரு பிரகாரமும், கீழே தரையில் இரண்டு பிரகாரங்களும் ஆக மூன்று திருச்சுற்றுகள் அடங்கிய கோவிலாகவும் விளங்குகின்றது. இரண்டாம் பிரகாரத்தில் நடராஜர், கணபதி, நால்வர், இலக்குமி, முருகப்பெருமான், சண்டேசர், நவக்கிரகங்கள், தக்ஷிணாமூர்த்தி ஆகிய தெய்வங்களின் சிறு கோவில்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. வெளிப்பிரகாரத்தில் பிரகன்நாயகியின் சந்நிதி அமைந்துள்ளது. கோவிலுக்கு வெளியே தீர்த்தக்குளம் திகழ்கின்றது.

இக்கோயிலிலுள்ள ஆடவல்லான், சிவகாமி அம்மை செப்புத் திருமேனிகள் கலை அம்சத்தால் சிறப்புமிக்க திருமேனிகள் மட்டுமல்லாது வரலாற்று தொல்லியல் அறிஞர்களால் மிகவும் முக்கியத்துவம் பெற்றதாகக் குறிப்பிடப்படும் திருமேனிகளாகும்.

மேலே குறிப்பிட்ட ஆடவல்லான் திருமேனியின் பீடத்தில் 10-11ஆம் நூற்றாண்டு எழுத்தமைதியில் "களக்காடுடையார் மாலைதாழ்மார்பன்" என எழுதப்பட்டுள்ளது. களக்காடு என்ற ஊரைச் சேர்ந்த மாலைத்தாழ் மார்பன் என்பவர் இத்திருமேனியை வடிக்கச் செய்து, அவரது பெயரையும் பொறித்து ஆடவல்லானின் திருவடியின் கீழே அநவரதமும் வணங்கும் கோலத்தில் தன் உருவத்தையும் பொறிக்கச் செய்த பெருந்தகையாவார்.

புராணச் செய்திகள் :

மூர்த்தி தலம் தீர்த்தம் முறையால் தொடங்கினர்க்கோர்
வார்த்தை சொலச் சற்குருவும் வாய்க்கும் பராபரமே

என்பது தாயுமான சுவாமிகளின் திருவாக்கு. இவ்வாக்கிற்கு இணங்க, நம் தமிழகத்தின் மூர்த்தி, தலம், தீர்த்தம் என்ற மூன்றாலும் சிறந்த இடங்கள் பல உண்டு. அவற்றுள் ஒன்று திருக்குடவாயில். இதன் பெருமையினை முதற்கண் சூத முனிவர், நைமிசாரண்யத்தில் வாழ்ந்த முனிவர்களுக்கு வகுத்துக் கூறினார். இத்தலத்தின் பெருமை முதற்கண் அமிர்த குடத்தின் அடிப்படையில் தோன்றிற்று. ஆதலால் இது அமிர்ததலம் எனப்பெறுகின்றது.

❖ குடவாயில் மேவுங் கோணநா தன்றன்
னிடமுறை பெரியநா யகியெழி லமிர்தம் — சிவக்ஷேத்திர விளக்கம்

❖ திருத்தலங்கள் வரலாறு.

சுவாமி : கோணேசுரர்

அம்பிகை : பெரியநாயகியம்மை (பிருகந்நாயகி)

தீர்த்தம் : அமுத தீர்த்தம், குடுவாய்நதி (குடமுருட்டியின் கிளையாறு)

விருட்சம் : கதலிவனம், பலாசவனம்.

இத்தலம் தோன்றியதற்குரிய புராணச் செய்திகள் :

காச்யப முனிவருக்கு இரண்டு மனைவியர். மூத்தவள் விநதை, இளையவள் கத்ருதேவி. இவ்விருவரும் ஒரு சமயம் காற்று வாங்க கடற்கரை சென்றனர். அப்போது அங்கு இந்திரன் உச்சைசிரவஸ் என்ற வெண்ணிற குதிரையின்மீது சென்றுகொண்டிருந்தான். அதைக் கண்ட விநதை அதன் அழகில் மோகித்து. "ஆஹா இவ்வளவு அழகான குதிரை, காண்பதற்கு மிகவும் ரம்யமாஹ இருக்கின்றது. அதன் உடல் முழுவதும் பால் போன்ற வெண்மை நிறமாக இருக்கின்றது" என்று மிகவும் அதிசயித்து, புகழ்ந்தனள். இதனைக் கேட்ட கத்ருதேவி அவளிடம் பொறாமை கொண்டு, உங்களுடைய கண் குருடா என்ன! அந்தக் குதிரை முழுதும் வெண்மையாகவா இருக்கிறது?" என்று கேட்க, விநதை மீண்டும் அதனைக் கூர்ந்து நோக்கி "அது வெண்மை யாகத்தான் இருக்கிறது" என்றாள்.

அதைக் கேட்ட கத்ருதேவி அந்தக் குதிரை வெள்ளைதான். ஆனால் அதன் வால் கருப்பாக அல்லவோ இருக்கிறது என்றுகூற, இருவருக்குள் போட்டி எழுந்தது. அடுத்தமுறை இந்திரன் உச்சைசிரவஸ் என்ற குதிரையில் திரும்பும்போது அதனை உறுதியாகக் கொள்வோம். குதிரையின் வால் கருப்பாக இருந்தால் நீயும் உன் பிள்ளையும் எனக்கு அடிமையாக வேண்டும் என்று கத்ரு கூறினாள். வெண்மையாக இருக்குமானால் நானும் என் பிள்ளைகளும் விநதைக்கு அடிமையாவது என்று இருவரும் சபதம் செய்து கொண்டார்கள்.

கத்ரு தன் பிள்ளைகளான சர்ப்பங்களிடம் சென்று, கடற்கரையில் நடந்ததைச் சொன்னாள். குழந்தைகளே! உங்கள் தந்தை உங்களுடைய பெரியம்மாவிடம் மிகவும் பிரியமாக இருக்கிறார். அதனால் என்னை உதாசீனம் செய்கிறார். அவளை அவமானப்படுத்தி பழிவாங்க எனக்கு ஒரு வாய்ப்பு கிடைத்திருக்கிறது. போட்டியில் நான் வெற்றி பெற்றாக வேண்டும். உச்சைசிரவஸ் என்ற குதிரையின் வால் கறுப்பாக வேண்டும். நீங்கள் மனம் வைத்தால் முடியும் என்று தனது வஞ்சகத் திட்டத்தைக் கூறினாள்.

கத்ரு கூறியதைக் கேட்ட பாம்புகள் தமது பெரியம்மாவிற்கு ஏற்படும் துன்பத்தை உணர்ந்து தாய் கத்ருவின் வேண்டுகோளை ஏற்றுக் கொள்ள

வில்லை. இதனால் கோபம் கொண்ட கத்ரு தன் பிள்ளைகளுக்கு சாபம் கொடுத்தாள். நீங்களே உங்கள் குழந்தைகளை உண்டு அழிந்து போவீர்களாக என்று சபித்தாள் கத்ரு தேவி.

கார்க்கோடகன் என்ற மகன் துடித்தெழுந்தான். "தாயே! சாபமிடாதீர்கள். உங்கள் திட்டத்தை நான் நிறைவேற்றி வைக்கிறேன்" என்று புறப்பட்டு வெள்ளைக் குதிரையின் வாலைச் சுற்றிக்கொண்டு தன் விஷ மூச்சினால் அதைக் கருப்பாக்கினான். தேவேந்திரன் மறுமுறை கடற்கரை வழியே வந்தபோது கத்ரு, விநதைக்குக் குதிரையின் வாலைச் சுட்டிக் காட்டினாள். "அந்த வால் வெளுப்பா, கருப்பா! இப்போது சொல்லுங்கள்" என்றாள். சந்தேகமில்லை, கருப்புத்தான் என்று கூறினாள்.

சபதத்தில் தோற்ற விநதையும், அவள் மகன் கருடனும் கத்ருவிடம் அடிமையாகித் துன்பப்பட்டனர். பொறுமை இழந்த கருடன் தன் தாயிடம் சென்று, "தாயே! பாம்புகளின் தொந்திரவும், துன்புறுத்தலும் எல்லைமீறிப் போகின்றதே. இதற்கு விமோசனமே இல்லையா" என்றான். இதனைக கேட்ட விநதை மிகவும் வருந்தி, எனக்காக நீ துன்பப்படுவது சரியில்லை. எப்படியாவது உன் சிற்றன்னையின் காலில் விழுந்தாவது உனக்கு விடுதலைப் பெற்றுத்தருவேன் என்று கூறி, அதன்படியே கத்ருவிடம் சென்று காலில் விழுந்து பிள்ளைக்கு விடுதலை தருமாறு வேண்டினாள். அப்படியானால் ஒரு காரியம் செய்யவேண்டும். அது என்னவென்றால் தேவலோகத்தில் உள்ள அம்ருதகுடத்தைக் கொண்டுவந்து கொடுத்தால் உங்கள் அடிமைத்தனம் நீங்கும். அதுவரையில் இல்லை என்றாள் கத்ரு.

விநதை மகனிடம் சென்றுரைத்தாள். இதனைக் கேட்டு மகிழ்ந்த கருடன் இறைவனை வணங்கி, தேவருலகம் சென்றான். பாற்கடலைக் கடைந்தபோது வெளிப்பட்ட அமிருத கலசம் தேவர்களது உடமை. அதைக் கருடன் எடுப்பதைக் கண்ட இந்திராதி தேவர்கள் வெகுண்டெழுந்து போரிட்டார்கள். அத்தனைப் பேரையும் அடித்து வீழ்த்திவிட்டு அமிர்த கலசத்துடன் புறப்பட்டான் கருடன் செய்வதறியாது திகைத்துநின்ற இந்திரனிடம், 'கவலைபடாதே, அமிர்தத்தை உண்ணும் உரிமை என் சிற்றன்னைக்குக் கிடையாது. எனவே, அவள் கண்ணில் குடத்தைக் காட்டிவிட்டு மறுபடியும் இங்கேயே கொண்டுவந்து சேர்த்துவிடுகிறேன்" என்று கூறிவிட்டுச் சென்றான் கருடன்.

பூலோகத்தில் குடவாயிலுக்கு அருகே கருடன் பறந்து வரும்பொழுது மகாபயங்கரன் என்ற அசுரன் எதிர்பட்டான். அந்த அசுரன் அவ்விடத்தில் நெடுங்காலமாக தவம் இயற்றிக்கொண்டு இருந்தான். தனது தவத்தை மெச்சி தேவர்களே அமிர்தத்தை கருடன் மூலமாக தனக்கு அனுப்பி இருப்பதாக எண்ணி மகிழ்ந்தான். தன்னைத் தாண்டிச் சென்ற கருடன் அமிர்தம்

கொடுக்காமையால் ஏமாற்றமடைந்து கோபம் கொண்டு கருடனுடன் போரிட்டான். போர் செய்வதற்கு வசதியாக இருக்கும் பொருட்டு அருகில் இருந்த புற்றின் மேல் தர்பைகளைப் பரப்பி அதில் அமிர்தகலசத்தை வைத்தான் கருடன். அசுரனுக்கும் கருடனுக்கும் கடுப்போர் நடைபெற்றது. அசுரனை அழித்த கருடன் வெற்றியுடன் அமுத கலசத்தை எடுக்க, அக்கலசம் புற்றிலே புதைந்து கொண்டு இருந்தது. இதனால் கோபம் கொண்ட கருடன் தனது மூக்கினால் அந்தப் புற்றை பிளந்தும் கால்களால் இடித்தும் தள்ளினான். அங்கே அமிர்தக்குடமிருந்தது. அது அமிர்தலிங்கேஸ்வரர் திருக்கரத்தில் இருந்தது. அதைக் கண்டதும் கருடன் பக்தி மேலிட ஆனந்தக் கண்ணீர் மல்க விழுந்து தொழுது எழுந்தான். சுவாமி இது என்ன திருவிளையாட்டு? என்று கேட்க எம்பெருமான் "பட்சிராஜனே" உன் மூலம் நான் வெளியுலகத்திற்கு தெரிய வேண்டும் என்று எண்ணினேன். இதற்காகவே உன்னை இங்கு வரவழைத்து உங்கள் அடிமைத்தனத்தை நீக்கவும் திட்ட மிட்டேன். இதன் காரணமாகவே தேவர்களுடன் செய்த போரில் வெற்றி பெற்றாய். அரக்கனை கொன்றதும் என் சித்தமே. அநேக ஆயிரம் வருடங் களாக நான் இப்புற்றுக்குள் இருக்கிறேன். இந்த இடம் உன் முயற்சியால் ஓர் ஆலயமாகத் திகழ வேண்டும். எனவே இந்த அமிர்த கலசத்தை கத்ரு விடம் தந்து உன் அன்னையை மகிழ்வித்துவிட்டு பின்னர் உன் பெற்றோரை வணங்கி அவர்களிடம் விடைப் பெற்றுக் கொண்டு இங்கே வா ? என்று கூறி அமிர்த கலசத்தைக் கருடனிடம் தந்தார் கங்காதரன்.

அதை எடுத்துக்கொண்டு அன்னையிடம் சென்றான் கருடன். இருவரும் கத்ரு தேவியிடம் சென்று அமிர்தகலசத்தைக் கொடுத்தார்கள். அமிர்த கலசத்தைப் பெற்ற கத்ரு மகிழ்ந்து, உங்களுக்கு இனி விடுதலை என்று கூறினாள். அமிர்தத்தைப் பருகுவதற்குமுன் ஸ்நானம் செய்வதற்காகச் சென்ற கத்ரு திரும்பிவந்து காணும்போது அமிர்த கலசம் மறைந்திருந்தது. அதனை இந்திரன், வாயுபகவான் மூலமாக தேவருலகம் எடுத்துவந்து பத்திரப் படுத்திவிட்டான். விடுதலை பெற்ற விநதையும், அவள் மகன் கருடனும் மகிழ்ச்சியடைந்தனர். கோணேசப் பெருமானின் அருளாணைப்படி அமிர்த க்ஷேத்திரத்திற்கு வந்துசேர்ந்தான். கோணேசரது விருப்பப்படி பிரகாரங் களோடும், மண்டபங்களோடும் ஆலயம் அமைத்து வழிபட்டார். இவர் வணங்கிய தலமே கோணேஸ்வரர் ஆலயம் என்றும், குடவாயிற்கோட்டம் என்றும் பெயர் வரலாயிற்று.

மேலும் குடவாயிலில் உள்ள அமிர்த தீர்த்தத்தின் பெருமையை தல புராணம் சிறப்பாகப் பேசுகிறது. அமிர்த தீர்த்தமான குடவாயில் திருக் குளத்தின் பெருமையை விவரிக்கும்படி நைமிசாரண்ய முனிவர்கள் ஆவலுடன் கேட்க சூதர் சொல்வது போல் பல சிறுகதைகள் ஸ்தல புராணங்களில் கூறப் பட்டுள்ளன.

திருக்குளத்தின் மகிமை:

கங்கை முதலான ஒன்பது நதிகளுக்கு திடீரென்று ஒரு கவலை ஏற்பட்டது. எல்லோரும் நமது நீரில் மூழ்கித் தங்கள் பாவங்களைக் கரைத்துக்கொள்கிறார்களே. அந்த பாவ மூட்டைகளை நாம் சுமந்து செல்வதால் நாம் பாவம் சேர்த்துக்கொள்கிறோமே, அந்த பாவங்களை எப்படித் தொலைப்பது ? இந்தக் கேள்வியுடன் கங்கை காவேரி, கோதாவரி, யமுனை, நர்மதை, பாலாறு, சரஸ்வதி, சரயு, கன்யாகுமரி ஆகிய ஒன்பது நதிகளும், சிவபெருமானிடம் சென்றனர். பரமேச்வரன் அவர்களைக் கன்னிகைகளாக மாற்றி காவிரியின் தென்கரையிலுள்ள மூன்று புண்ணிய தீர்த்தங்களில் நீராடி பரிசுத்தமாகும்படி அருளினார். அவ்வாறு ஸ்நானம் செய்யவேண்டிய நல்ல நேரத்தையும், வேளையையும் அவரே கூறியருளினார்.

சூரியன் கும்ப ராசியிலும், குரு சிம்ம ராசியிலும் சந்திரன் மக நட்சத்திரத்திலும் விளங்கும் காலத்தில் அந்த மூன்று தீர்த்தங்களிலும் முழுகுங்கள். பன்னிரண்டு வருடங்களுக்கு ஒரு முறை குரு சிம்ம ராசியில் இருக்கும் காலத்தில் மூன்று தலங்களிலும் மாசி மாதம் முழுவதும் தங்குங்கள் என்று கூறினார். கன்னிகைகளாக மாறிய ஒன்பது நதிகளும், முதலில் கும்பகோணம் சென்று மகாமகக் குளத்தில் நீராடி. அடுத்து தென்கிழக்கேயுள்ள கலசநல்லூர் என்ற சாக்கோட்டைக்குச் சென்று அங்குள்ள சிவ தீர்த்தத்தில் நீராடினர். இறுதியாக குடவாயில் அமிர்த தீர்த்தக் கரைக்கு வந்தனர். திருக்குளத்தில் இறங்கி நீராடத் தொடங்கியதும் அந்த நீர் வற்றிவிட்டது. நதிக் கன்னியர் பெருந் துயருற்றனர். எங்கள் பாவம் நீங்க வழியென்ன? அமிர்த் திர்த்தத்தை மீண்டும் எப்போது காண்போம் என்று ஏங்கினர். கோணேசப் பெருமானிடம் சென்று முறையிட்டனர்.

அப்போது வானில் ஓர் ஒலி முழங்கியது. ''புண்ணிய நதிகளே, கவலைப்படவேண்டாம். நீங்கள் செய்த ஒரு சிறு தவற்றினால் அமிர்த தீர்த்தம் வற்றிவிட்டது. நீங்கள் முதலில் அமிர்த தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் செய்யத் தவறிவிட்டீர்கள். இந்திரியங்களில் கண்போன்று, வடக்கு முகம் முக்கியமானது. அமுத குடத்தின் முகமாகிய கோணேசரை வணங்கிவிட்டு அமிர்த தீர்த்தத்தில் முழுகிவிட்டு, பின்னர் நடுப்பாகமான கலசநல்லூரிலும், அடிப்பாகமான கும்பகோணத்திலும் வழிபடவேண்டும். இந்த முறையை மறந்துவிட்டதால் உங்களுக்கு அமிர்த தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் செய்யும் பேறு கிட்டவில்லை. தற்போது அதை உணர்ந்துவிட்டீர்கள், ஆதலால் அமிர்த தீர்த்தம் பொங்கிப் பெருகும். அதில் ஸ்நானம் செய்துவிட்டு, கோணேச சுவாமிக்கும், பிருகத்தூர் காம்பாளுக்கும் அர்ச்சனை செய்து, மலர் மாலைகளைச் சாத்துங்கள், திருக்குளக் கரையில் இருக்கும் ஆதிகஜானனருக்கு மோதகம் படைத்து அன்னம் நிவேதனம் செய்யுங்கள்'' என்று கூறியது,

ஆகாசத்தில் பிறந்த அருட்கட்டளையின்படியே நதி தேவதைகள் பன்னிரெண்டு ஆண்டுகளுக்கு ஒருமுறை மூன்று தீர்த்தங்களிலும் முறையாக ஸ்நானம் செய்து தங்கள் பாவங்களைப் போக்கிக்கொண்டு வருகின்றனர். அந்தந்த ஊரிலுள்ள தீர்த்தங்களுக்குச் சிறப்புக்கள் கூறி, புண்ணியங்கள் சேர்த்து அத்திருக்குளங்களை நாம் பாதுகாக்கவேண்டும் என்பதுதான் நமது முன்னோர்களின் கருத்தாக இருந்திருக்கவேண்டும். தலப் புராணங்களைப் படித்தறிந்து, தலப் பெருமைகளை நன்கு உணர்ந்து பக்தியையும், நம்பிக்கையையும் வளர்த்துக்கொண்டால் நம் ஆலயங்களின்மீது நமக்கு அக்கறை பிறக்கும்.

தலபுராண மகிமை

பண்டைக்காலத்தில் இத்தலத்தில் கௌசிகர் என்ற சிவ பக்தர் வசித்து வந்தார். நன்நெறியில் நாட்டம் கொண்டவர் அவர். சிவனடியார்களுக்குச் சேவை செய்வதையே வாழ்க்கையின் லட்சியமாகக் கொண்டவர். ஆனால் அவருக்கு மனைவி ஒழுங்காக வாய்க்கவில்லை. சிவனடியார்களை வேஷதாரிகள் என்று ஏசுவாள். சிவன் எங்கே இருக்கிறார்? அப்படி ஒருவர் இருந்தால் என் எதிரில் வந்து பேசட்டுமே என்று விதண்டாவாதம் செய்வாள். தீர்த்த ஸ்நானங்களால் யாதொரு பயனுமில்லை தல புராண நிகழ்ச்சிகளெல்லாம் கட்டுக்கதைகள் என்று பழிப்பாள்.

வடதுருவம், தென்துருவமான இத்தம்பதியருக்கு ஒரு மகன் பிறந்தான். அவன் தந்தையைக் கொள்ளாமல் தாயைக் கொண்டான். வட்டிக்குப் பணம் கொடுத்துப் பெரும் பணக்காரனானான். நடத்தை கெட்டு மகாபாவியாக வாழ்ந்தான்.

சிவ பக்தியில் சிறந்த கௌசிகருக்கு இப்படி ஒரு மனைவியும், மகனும் எப்படி வாய்த்தார்கள்? நியாயமான கேள்விதானே! இந்த சந்தேஹத்தை சனகாதி முனிவர்கள் கதை சொல்லும் சூத பௌராணிகரிடம் கேட்க, முக்காலமும் அறிந்த மாமுனி அதற்கான காரணத்தைச் சொல்லுகிறார்.

கடந்த பிறவியில் கௌசிகர் காஷ்மீரத்தில் ஓர் அந்தணராகப் பிறந்திருந்தார். சிவராத்திரியன்று சிவகதை கேட்பதற்காக அவர் ஆலயத்திற்கு செல்லும் நேரத்தில் இருட்டில் எதிரே வருவது யார் என்று தெரியாமல் ஒரு விலைமாதின் மீது முட்டி மோதிக்கொண்டார். சிவகதை கேட்கச் செல்லும் போது அந்நியப் பெண்ணொருத்தியின்மேல் மோத நேர்ந்து விட்டதே! பெரியதொரு பாவத்திற்கு ஆளாகிவிட்டேனே என்று வருந்தினார் அவர்.

அவருடைய தோழர்கள் அவரை இழித்தும் பழித்தும் பேசினார்கள். அது அவர் நெஞ்சை உறுத்தியது. கோவிலில் சிறுகதை கேட்டுக்கொண்டிருந்தாலும் நடந்த நிகழ்ச்சியைப் பற்றியே நினைத்துக் கொண்டிருந்தார். அடுத்த

சில தினங்களும் எல்லா காரியங்களையும் மறந்து தாசியின் நினைவிலேயே நேரத்தைக் கழித்தார். அவரது மதிமயக்கத்திற்கு காரணம் என்ன என்று அறிந்த அவர் மனைவி, தாசியின் வீட்டிற்கு சென்று கணவனின் சுகமே தன் சுகம் என்று கருதிய பதிவிரதையாகிய அவள் தாசிப் பெண்ணிடம் மன்றாடித் தன் இல்லத்திற்கு அழைத்து வந்தாள். கணவனின் ஆசை தணிந்தது.

ஆனால் விரைவிலேயே அக் கணவன் தன் பாவத்தை உணர்ந்தான். அப்பாவத்தைப் போக்கிக்கொள்ள இராமேச்வரம் சென்று அங்குள்ள புண்ய தீர்த்தங்களில் நீராடினான். புனித நீராடியதாலும், சிவராத்திரியன்று சிவன் கோயிலுக்குச் சென்று, சிவகதைக் கேட்டதாலும், அவன் மந்தாரவனம் என்ற அமிர்த தலமாகிய குடவாசலில் வந்து பிறந்தான். இருப்பினும் சிவராத்திரி யன்று தாசியின் தொடர்பு ஏற்பட்டு சிறிது காலம் அவன் மதிமயக்கத்தில் இருந்ததால் அந்த பாவத்தின் பலனாக அடுத்த பிறவியில் அவனுக்கு மனைவி யும் மகனும் பாவிகளாக வந்து வாய்த்தார்கள். இது கௌசிகரின் முற்பிறவி யைப் பற்றி சூதர் சொன்ன கதை.

இம்மாதிரி கதைகளை படிக்கும் போது ஓர் உண்மை புலனாகிறது. புண்ணியம் செய்வதால் நாம் செய்யும் பாவம் முழுவதும் தொலைந்துவிடுவ தில்லை. புண்ணியம் அதிகம் செய்யச் செய்ய அதன் பலன் அதிகமாகி பாவத்தின் விளைவுகள் நம்மைத் தீவிரமாகத்தாக்காமல் செய்துகொள்ளலாம் அவ்வளவுதான். இயற்கையின் நியதிப்படி, கொஞ்சம் பாவம் செய்தாலும் அதன் பலன் பன்மடங்காகிறது. மிக அதிகமாகப் புண்ணியம் செய்தாலும் அதன் பலன் பன்மடங்காகிறது. அதனால்தான் நல்வாய்ப்புக் கிடைக்கும் போதெல்லாம் நாம் நிறைய புண்ணியங்களைச் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டு மென்று நமது சமய நூல்கள் கூறுகின்றன.

முற்பிறவியில் செய்த தீவினையால் அடுத்த பிறவியில் கௌசிகருக்கு மாபாவியாக ஒரு மகன் பிறந்தாலும், தந்தை செய்த புண்ணியத்தின் பலனாக இறுதியில் அவன் தன்னையுமறியாமல் ஒரு நற்பணி புரிந்து, ஸ்ரீ கோணேசப் பெருமான் அருளால் நற்கதி பெற்றான். குழந்தைகள் நன்றாக வாழவேண்டு மென்றால் பெற்றோர் நிறைய புண்ணியம் செய்திருக்கவேண்டும். "தர்மம் தலைகாக்கும்" என்ற பொன்மொழிக்கு "நாம் செய்யும் நல்ல காரியங்கள் நம் தலைமுறைகளைக் காக்கும்" என்பதுதான் உண்மையான பொருளாக இருக்க முடியும்.

தகாத முறையில் பணம் சம்பாதித்து பெரும் பணக்காரனாகிவிட்ட கௌசிகரின் மகன் ஒரு கொத்தனாருக்குக் கடன் கொடுத்திருந்தான். அவன் அக்கடனைக் குறித்த காலத்தில் கொடுக்காமல் ஏமாற்றிவந்தார். இந்தக் கொத்தனாரை, ஒரு சிவ பக்தர் ஸ்ரீகோணேசமூர்த்தி ஆலயத்தில் திருப்பணி செய்ய வேலைக்கு அமர்த்தியிருந்தார். அவரும் இடிந்துபோன இடத்தைப்

பழுது பார்த்துக்கொண்டிருந்தபோது கௌசிகரின் மகன், கொத்தனாரிடம் "எத்தனை நாட்களாக என்னை ஏமாற்றி வருகிறீர்கள்? என் கடனை இந்த நிமிஷமே திருப்பிக்கொடுத்துவிட்டு மறுவேலையைப் பார்" என்று கையைப் பிடித்து இழுத்தான். அதற்குக் கொத்தனார். "ஐயா! சற்று பொறுங்கள். கையில் உள்ள கல்லை வைத்து கட்டிமுடித்துவிட்டு, சிவ பக்தரிடம் சென்று சம்பளத்தை வாங்கித் தங்களுக்குச் சேரவேண்டிய வட்டியையாவது தந்து விடுகிறேன். திருப்பணி வேலையில் ஈடுபட்டிருக்கும் என்னைத் தடுக்காதீர்கள்; அது மகாபாவம்" என்று கெஞ்சிக் கேட்டுக்கொண்டார்.

கடன் கொடுத்தவனுக்குக் கடுங்கோபம் வந்துவிட்டது. அந்த வேலையை நான் செய்கிறேன். இந்தக் கல்லை நான் வைத்துக் கட்ட மாட்டேனா? நீ முதலில் எழுந்துபோய் அவரிடம் பணம் கேட்டு வாங்கி வா" என்று கொத்தனாரின் கையைப் பிடித்து இழுத்து விட்டுவிட்டு அவர் கையில் இருந்த கல்லை வாங்கித் தான் கட்டத் தொடங்கினான்,

கொத்தனாரை கசக்கிப் பிழிந்த கௌசிகரின் மகனையும், வாங்கிய கடனைத் திருப்பித் தராமல் ஏமாற்றிய கொத்தனாரையும் அழைத்துப்போக எமதூதர்கள் வந்தார்கள். இவ்விருவரையும் கைலாசத்திற்கு அழைத்துச் சென்றார்கள். ஆலயத் திருப்பணியில் ஈடுபட்டதால் கொத்தனாருக்கும் காரணம் எதுவாக இருப்பினும் தன் கையால் அத் திருப்பணிக்கு ஒரு கல்லை எடுத்து வைத்த கௌசிகரின் மகனுக்கும் நற்கதி கிடைத்தது.

கோணேச சுவாமியின் சந்நிதியில் திருப்பணி செய்ய நினைத்தவர் சிவனாவார். திருப்பணிக்கென ஒரு கூடை மண்ணேனும், கல்லேனும் கொடுத்தவர் கயிலையிற் சிவனாய் விளங்குவார். கோணேசர் ஆலயத்தில் புல்பூண்டுகளைக் களைபவர் செல்வத்துடன் வாழ்ந்து முக்தராவார்.

இவ்வாறு இரண்டாயிரம் ஆண்டுகள் பழமை பெற்ற சங்க இலக்கியங்கள், பிற்கால இலக்கியங்கள் வாயிலாகக் குடவாயில் எனும் ஊரின் பெருமைகளை உணர்ந்தோம். அதுபோன்று புராண இலக்கியங்களில் அவ்வூர் பெற்ற சிறப்புக்களையும் கண்டோம். குடவாயில் எனும் பழம்பெருமையை உடைய ஊர் பிற்காலத்தில் குடவாசல், கொடவாசல் என்றெல்லாம் திரிபு பெற்று அழைக்கப்பெறுகிறது. இத்தகைய பெருமைகளுக்கும் காரணமாகத் திகழும் இவ்வூர் பற்றிய சம்ஸ்கிருத மொழியில் அமைந்த பழைய ஏட்டுச் சுவடியான கோணேஸ்வர மாஹாத்மியத்தின் சிறப்பையும், அதன் மொழியாக்கத்தையும் இனி காண்போம்.

॥ श्रीः ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

शैवपुराणे

॥ घोणेश्वरमाहात्म्यम् ॥

वारणाननमुदारतेजसं
 वासुदेवसहजासमुद्भवम् ।
पाकशासनमुखामरैर्नुतं
 भावयामि सततं विनायकम् ॥

ओं दक्षिणामूर्त्तये नमः ॥

॥ श्रीशौनकः ॥

सर्वाश्चर्यमयं स्थानं सर्वलोकैकपावनम् ।
सर्वपापप्रशमनं सर्वैश्वर्यफलप्रदम् ॥

तपस्सिद्धिकरं पुण्यं मनःप्रह्लादकारणम् ।
कलिध्वंसकरं पुण्यं तापत्रयनिवारणम् ॥

अस्तिथ चेत् स्थानमतुलं दिव्यर्षिगणसेवितम् ।
आश्चर्यबहुभिर्युक्तं तीर्थैश्च बहुलैर्युतम् ॥

वद सूत महाबुद्धे सर्वलोकनमस्कृतम् ।
अष्टादशपुराणानां वेत्ता त्वं हि महामते ॥

त्वत्तः श्रुतानि बहुशः पुराणानि कृपानिधे ।
कृपां कृत्वा मयि ब्रह्मन् शिष्यभूतस्य मे प्रभो ॥

---

* B. 11324 / D. No. 9702 T. M. S. S. M. Library, Thanjavur.

कुम्भघोणमिति प्रोक्तं त्वया पूर्वं कथान्तरे ।
सङ्ग्रहेणैव विस्तारात्प्रोक्तं विस्तरशो वद ॥

कुम्भस्य कारणं किन्तु घोणस्य च विशेषतः ।
वद पश्यंस्तुवन्ब्रहि त्वत्कथारसपायिनः ॥

रोमहर्षण नाम्नश्च सर्वज्ञत्वस्य चैव हि ।
सदृशस्तव नास्त्येव कोऽपि भूमौ द्विजोत्तमः ॥

सूतः

यस्तु जन्म सहस्रेभ्यो मनोवाक्कायकर्मभिः ।
सदाचारान्वितः कृत्वा पुण्यस्थानेषु सर्वथा ॥

वासं कृत्वा पुरा गौरीतीर्थेऽस्मिन्नमृताह्वये ।
इह लोके सुखी भूत्वा पश्चाच्छिवमवाप्नुयात् ॥

ब्रह्माद्या देवतास्सर्वे ऋषयो ये च वैष्णवाः ।
यक्षराड्गुह्यकाश्चैव देवा नार्यस्तथैव च ॥

वासं कृत्वा महातीर्थे ययुः योगानहर्निशम् ।
तस्मात्पुण्यतमं वक्ष्येघोणेशस्य प्रभावतः ॥

त्वत्स्नेहपरवशोऽहंवक्ष्ये श्रृणु महामते ।
धन्योस्म्यनुगृहीतोऽस्मि त्वद्वाक्यस्मारितो यतः ॥
त्वं हि धन्यतमः श्रेष्ठः त्वयाहं धन्यतां गतः ।

अनाद्यंतमनौपम्यमप्रतर्क्यमगोचरम् ।
अवेद्यमतिगुह्यञ्च कार्यकारणवर्जितम् ॥

ब्रह्म यद्वस्तु परमं तद्भजे चित्तशुद्धये ।
यत्त्वया प्रश्नरूपेण प्रार्थितं तद्ददाम्यहम् ॥

जगत्येकार्णवीभूते नष्टे स्थावरजङ्गमे ।
सुधासंपूरितं कुम्भं जगत्कारणकारणम् ॥

चचार जलधौ तस्मिन्प्रलयोदकमध्यमे ।
तत्तु कालान्तरे दैवात्पुराणपुरुषोत्तमः ॥

त्रिधाभूतं द्विजश्रेष्ठ त्रिस्थानेषु निपातितम् ।
पृष्ठं घोणं च मध्यञ्च प्रत्येकं लिङ्गसंज्ञितम् ॥

तन्मध्यंकुम्भमाहात्म्यं उक्तं पूर्वप्रसङ्गतः ।
पञ्चकोशप्रमाणे तु वन्हिदेशे महामते ॥

पतितं घोणसंज्ञं च कलशं च सुधामयम् ।
पश्चिमाभिमुखं लिङ्गं सुधाकुण्डस्य पूर्वतः ॥

तद्दृष्ट्वा मुच्यते पापैर्ब्रह्महत्यादिभिर्नरः ।
तं दृष्ट्वा घोणनाथाख्यं कुम्भेशं पश्यति स यः ॥

स याति नरकं घोरं भतिलङ्घनदोषतः ।
तस्मात् वारक्रमेणैव दर्शयेद्देवमीश्वरम् ॥

शौनकः

सन्देहस्तु महान्काश्चिद्वर्तते मम तद्वद ।
संशयच्छेदकः त्वं हि नान्योस्ति जगतीतले ॥

लिङ्गस्यादर्शनादोषात् जायते कथमद्य वै ।
न मया श्रुतपूर्वं तु वद दोषो भवेद्यदि ॥

सूतः

एतदेवपुरा विप्रं ब्राह्मणं परमेष्ठिनम् ।
सनत्कुमारः पप्रच्छ सन्देहस्य निवृत्तये ॥

ब्राह्मणाय तदा प्रोक्तमितिहासं पुरातनम् ।
तच्छृणुष्व महाभाग बह्वृचानाञ्च अग्रणीः ॥

पुरा कृतयुगे विप्र गौतमीतीरसंश्रुतः ।
पर्णाशनो महाप्रज्ञः तस्य पुत्रस्तृणाशनः ॥

स्वगुरुं पूजयामास मोक्षार्थं यत्नपूर्वकम् ।
संसारो द्विग्नचित्तस्सन् पुत्रदारादिचिन्तया ॥

कथं मोक्षो भवेन्मह्यमिति चिन्तापरस्तदा ।
रोमश्चितगुरुं प्राप्य तपसा दीप्ततेजसम् ॥

कोटिसूर्यप्रतीकाशं चन्द्रकोटिसुशीतलम् ।
रुद्राक्षमालाभरणं जटामकुटमण्डितम् ॥

भस्मोद्धूलितसर्वाङ्गं त्रिपुण्ड्रांकितमस्तकम् ।
व्याघ्रचर्मपरीधानं कुण्डिकामक्षमालिकम् ॥

गजचर्मपरीधानं द्वितीयमिव शङ्करम् ।
विष्टरे सुखमासीनं प्रणम्य भवभेषजम् ॥

तस्य दर्शनमात्रेण रोमाञ्चिततनुर्भृशम् ।
धन्योऽहमिति निश्चित्य गुरवे स व्यजिज्ञपत् ॥

स्वामिन्गुरो नमस्तुभ्यं कृपालो भक्तवत्सलम् ।
त्वद्दर्शनामृतास्वादघनरोमाञ्चकञ्चुकः ॥

यत् कृत्वा मोक्षमाप्नोति तद्विचार्य विधीयताम् ।
संसारसागरे नित्यं मग्नः पापेन कर्मणा ॥

पुत्रदारादिभिर्जुष्टे पापैकनिरतः सदा ।
न किञ्चिदत्र पश्यामि पुरुषार्थैकसाधनम् ॥

दारिद्र्यञ्च धनाढ्यत्वं विनियोगः त्वमेव च ।
पुनर्दुःखप्रवेशश्च सन्तोषातिशयः क्वचित् ॥

पुत्रप्राप्तिर्विपत्तिश्च मरणं व्याध्युपद्रवम् ।
आलस्यञ्चैव निद्राञ्च ह्यमङ्गलं तथैव च ॥

परसेवाविधानञ्च तदुपाश्रयमेव च ।
अनेकदुःखावर्त्तञ्च सङ्कटे विषमे तथा ॥

क्लिष्टोऽस्मि बहुधा ब्रह्मन् ब्रूहि कोष्टं कथं मम ।
त्वमेव गतिरस्माकं त्वत्तोऽन्यं च नचाश्रये ॥

तपसा यज्ञदानैश्च व्रतैश्च विविधैर्विना ।
अस्ति चेत्तदिहोपायंसुलभेन मम प्रभो ॥

इतीरितं निशम्याशु गुरूं प्रति उवाच ह ।
तृणाशन महाभाग वक्ष्ये शृणु महामते ॥

सर्वे धर्माश्च सापाया लोके सृष्टाश्च मानवैः ।
निरपायं प्रवक्ष्यामि सर्वलोकैकसम्मतम् ॥

तीर्थयात्रां कुरु ब्रह्मन्मुक्तिर्भवति नान्यथा ।
यानि मुक्तिप्रदानानि स्थानानि द्विजपुङ्गवे ॥

तत्र गत्वा महाभाग स्नात्वा तीर्थे विधानतः ।
तत्रस्थमैश्वरं लिङ्गं दृष्ट्वा नत्वा च भक्तितः ॥

प्रदक्षिणादिकां कृत्वा दानानि च विशेषतः ।
कुरु शीघ्रं महाबुद्धे नोचेन्मुक्तिस्तु दुर्लभा ॥

अनुज्ञातस्त्विदानीं च कृपा त्वयि मया कृता ।
तत्र श्रुत्वा वचस्तस्य मधुरं रोमहर्षणम् ॥

तीर्थयात्रां समारेभे कर्तुं संसारभीषणम् ।
प्रथमं नैमिशारण्यं गत्वा तत्र महेश्वरम् ॥

नत्वा कृताञ्जलिर्भूत्वा स्तोत्रेणैव स्तुवन्हरम् ।
गयां गत्वा प्रयागं च पुष्करं रोमहर्षणम् ॥

कुरभाण्डेश्वरं चैव ततः कार्कोटकेश्वरम् ।
गोमुखं चैव गोकुण्डं राक्षसेश्वरमेव च ॥

पिशाचेश्वरसंज्ञं तद्गन्धर्वेश्वरमेव च ।
कालीश्वरं हैमवन्तं चक्रधारमतः परम् ॥

प्रभासं ज्ञानकुण्डं च कपिलातीर्थमेव च ।
खड्गतीर्थं गदातीर्थं गोकर्णेश्वरमेव च ॥

गोवर्धनं क्षिप्रसारं पापमोचनमेव च ।
कृष्णवेणीं ततः प्राप्य श्रीपर्वतमतः परम् ॥

श्रीकालहस्तीनगरं पुरुषोत्तममेव च ।
कृष्णतीर्थं ततः प्राप्य ततो ज्ञानेश्वराभिधम् ॥

कामं वेगवतीं श्चैव शेषतीर्थं ततः परम् ।
शोणाचले बिलाकेशं गोपर्वतमेव च ॥

कुबेरीश्च ततः प्राप्य तत्तीरस्थानि यानि च ।
जप्येश्वरं महापुण्यं प्रयाणेश्वरमेव च ॥

ततश्च राक्षसो भूत्वा भ्रान्तचित्तोऽविचक्षणः ।
पिशाचवत् चचारासौ कमलङ्घनशोषितः ॥

त्रिरात्रं क्षुत्पिपासार्तः कृत्याकृत्यविवर्जितः ।
अनेक पुण्यतीर्थेषु स्नातस्य च महात्मनः ॥

विपरीतात्मगमनादाशातीर्थस्य दर्शनात् ।
तस्मिन्नवसरे दैवान्नारदो विष्णुतत्परः ॥

वीणावादरतो भूत्वा द्वितीय इव भास्करः ।
अविवेश सुधाकुण्डं लोकोपकरणाय वै ॥

ततस्त्वेनं ददशाग्रे भ्रान्तचित्तं शुचान्वितम् ।
दृष्ट्वा कृपालुः प्रोवाच सुधामधुरया गिरा ॥

सोपि तद्दर्शनाह्लादः शान्तचितः प्रसन्नधीः ।
नमस्कृत्वाऽञ्जलिं कुर्वन्स्वदुःखं समुवाच ह ॥

स्वामिन्नहं महाघोरे संसारे परिपीडितः ।
मोक्षार्थी तीर्थसेवी च नानातीर्थमचारिषम् ॥

अस्य स्नानस्य माहात्म्यं श्रुत्वा महदिति प्रभो ।
स्नानार्थमागतोऽहं वै संसारविनिवृत्तये ॥

क्षेत्रपालं नमस्कृत्य स्नानश्चामृतकुण्डके ।
कृतवान् भक्तिपूर्वेण निर्मलेऽस्मिन्सुधाजले ॥

तीरमारुरुक्षुस्तस्मिन् तत एवंमभूत्मम ।
चित्तभ्रान्तिः मनस्तापः अज्ञानं दुष्टजं तथा ॥

क्रूरञ्च हृदयं जातं न जाने कस्य वा फलम् ।
ईदृशस्य मम ब्रह्मन्ब्रूहि पापस्य कारणम् ॥

च्छायान्निनश्च मत्तस्य तालमूलस्थितस्य च ।
तत्फलं पतितं यद्वा शिरोमध्येप्यतिष्ठितः ॥

तद्वेतं मम सञ्जातं यत्कृतं पापमुल्बणम् ।
तत्सर्वमद्य नष्टं मे त्वत्पादाम्बुजदर्शनात् ॥

इत्यूचमानं विप्रेन्द्रं नारदं प्रत्युवाच ह ।
तृणाशन महाभाग माभैषीः कारणं शृणु ॥

तव मुक्तिर्भवेत्सद्यो घोणेऽस्मिन्नात्र संशयः ।
पूर्वं घोणेश्वरं दृष्ट्वा सुधाकुण्डे निमज्य च ॥

सोमपुष्करणीं गत्वा स्नात्वा सम्यक् यथाविधि ।
पश्चात् कुम्भेश्वरं दृष्ट्वा मुक्तो भवति मानवः ॥

अन्यथा रौरवं याति श्वानयोनौ च जायते ।
तद्रहस्यमवाच्यञ्च कारणं यस्य कस्य चित् ॥

तस्य पुण्यवतां श्रेष्ठ तस्मादेतांदृशी स्थितिः ।
प्रायश्चित्तं प्रवक्ष्यामि तव पापविमुक्तये ॥

शिवस्योत्तरदिग्भागे धनुष्पञ्चशतोत्तरे ।
अग्निकुण्डमहातीर्थं पापबीजविदाहनम् ॥

ज्ञानाज्ञानकृतं पापं कर्मजं ज्ञानजं तथा ।
नश्यति स्नानमात्रेण नात्र कार्य विचारणा ॥

आचारं लङ्घनं दोषमस्यार्याणामस्ति लङ्घनम् ।
दर्शनं नाशमायाति शिवस्याज्ञाप्रभावतः ॥

कार्तिक्ये कृत्तिका योगे स्नानं कुरु महामते ।
तक्षणान्मुच्यसे विप्र नान्यथा जन्मकोटिभिः ॥

अस्य तीर्थस्य माहात्म्यं न भूतो न भविष्यति ।
घोणेशदर्शनं कृत्वा कुम्भेशं च प्रदर्शयेत् ॥

यदि यो मनुजस्तस्य दोषप्राप्ति न जायते ।
तस्मादेतद्विशिष्टं स्याच्छतो भाग्याधिगो भवेत् ॥

अत्र वासं कुरु त्वं च मुक्ता ये द्विजपुङ्गव ।
सर्वस्थानोत्तमं स्थानं घोणं सत्यं वदाम्यहम् ॥

काश्यां कृतानां पापानां घोणस्थाने विमोचनम् ।
घोणे कृतस्य पापस्य घोण एव विमोचनम् ॥

गच्छामीति तमामन्त्र्य ययौ वैकुण्ठमन्दिरम् ।
नारदे च गते तत्र सोपि विप्रं सुदृष्टिभिः ॥

भक्त्याग्निकुण्डं सङ्गम्य स्नात्वा तत्र विधानतः ।
पैशाचान्मुक्तिमापन्नः सायुज्यं प्राप्ति तत्क्षणात् ॥

एवैतदंहःक्षयमाश्रयेत्सदा घोणं महापातकदाववन्हिम् ।
श्रृणोतिमाहात्म्यमिदंविचिन्त्य स एव धन्याः ॥

इति श्रीशैवे पुराणे कोटिरुद्रसंहितायां क्षेत्रवैभव खण्डे स्थानमाहात्म्ये शौनकसनत्कुमारसंवादे घोणेश्वरमाहात्म्ये स्थानोत्पत्तिकथने अग्निकुण्डतृणाशनराक्षसमोचनं नाम एकशततमोऽध्यायः ॥

ॐ श्रीशौनकः ॥

सूत सूत महाबुद्धे श्रुत्वाख्यानमिदं महत् ।
तृप्तिर्न जायते भूयः श्रोतुमुत्कण्ठते मनः ॥

सुधाकुण्डस्य माहात्म्यं विस्तरेण कृपानिधे ।
आश्रमाणेचयातत्र वदं विस्तरशोऽधुना ॥

कस्मिन्काले नरैस्नात्वा अस्मिन्नमृतकुण्डके ।
ओदारेणाहमिच्छामि श्रोतुं लोकोपकारकः ॥

द्विविधाः पुरुषव्याघ्रा लोकोपकृतिशालिनः ।
कुर्वन्ति लोके सञ्चारं तीर्थेन च विशेषतः ॥

आरण्यपर्वताग्रेषु वनेषु च नदीषु च ।
आश्रमान्तरभूमौ च चरन्ति पृथिवीतले ॥

मद्वचो बहुमन्ये त्वां रोमहर्षेणमेव च ।

सूतः —

त्वं हि धन्यतमो लोके ब्राह्मणेषु विशेषतः ।
एतत्स्थानस्य माहात्म्यं वक्तुं श्रोतुंश्च तत्वतः ॥

विष्णुशेषविरिञ्चाद्या न जानन्ति तु वै मुने ।
अस्माभिरुच्यते तत्तु मुखेनैकेन किं वद ॥

तथापि वक्ष्ये किञ्चितु यद्व्यासेन समीरितम् ।
गुरूणा बोधरूपेण कृपया परमात्मना ॥

घोणस्थानं मुखद्वारमिति संज्ञाऽभवत्विह ।
वर्तते पूर्वकालात्तु तदेकं सम्भविष्यति ॥

घोणे भेदेन काले तु सुधाधारा विनिस्सृता ।
गर्ते निपतिता तस्मात्सुधाकुण्डमितीरितम् ॥

तस्मिन्स्नाता मनुष्याश्च दुर्लभे दैवयोगतः ।
प्रोक्ष्यन्तेऽमृते पश्चाद्दिवि ब्रह्मयुगावधिम् ॥

विष्णुर्विरिञ्चिः भगवान्सनकाद्याश्च योगिनः ।
ब्रह्मर्षयो नारदाद्याः कपिलाद्यास्सुरर्षयः ॥

विश्वे देवाश्च गन्धर्वदेवदेवेन्द्रपूर्वकाः ।
निवसन्ति सदा नित्यं सुधाकुण्डस्य सन्निधौ ॥

पश्चिमाभिमुखं लिङ्गं सुधाकुण्डस्य पूर्वतः ।
पश्यन्ति ये द्विजा विप्र तेन पश्यन्ति भास्करम् ॥

दृष्ट्वा सुधामयं कुण्डं स्पृष्ट्वा तज्जलमेव च ।
स्नात्वा विमुच्यते पापैकर्मबन्धाद्विमुच्यते ॥

दर्शनाद्ब्रह्महा मुच्येत्स्पर्शनाच्च सुधां पिबन् ।
मज्जनात्सर्वपापेभ्यो मुच्यते नात्र संशयः ॥

मातृद्रोहे कृतं पापं पितृद्रोहकृतं तथा ।
शिवद्रोहकृतं पापं परस्त्रीसङ्गजं तथा ॥

परापवादपैशून्यं जनितं पापमुल्बणम् ।
अभक्ष्यभक्ष्यजं पापं सदा क्रोधोद्भवं तथा ॥

अकर्मकरणञ्चैव वृद्धापत्यं तथैव च ।
परिवेत्रन्नजं दोषं पवित्तान्नजं तथा ॥

तत्सर्वं नाशयत्येव घोणस्थानस्य दर्शनात् ।
कुलप्रमाणमपि वा यो दद्यात्स्वर्णमुत्तमम् ॥

ब्राह्मणाय दरिद्राय शिवस्थाननिवासिने ।
तस्य पुण्यफलं वक्ष्ये शृणु तद्ब्रह्मनन्दन ॥

इह लोके सुखी भूत्वा पुत्र पौत्रादिसंयुतः ।
शतायुर्जीवसे प्राज्ञो धर्ममेवानुचिन्तयन् ॥

तदन्ते शिवसालोक्यं प्रायश्चित्तं विधीयते ।
गोप्रदानं तु यः कुर्याद्ब्राह्मणाय समाहितः ॥

कामघा कालस्य वशाद्भविष्यति न संशयः ।
गोलोकजनितं सौख्यं भुक्त्वाभोगान्समाहितः ॥

जायमानस्तुपुण्यान्ते चतुर्वेदधरो द्विजः ।
तत्रापि पुत्रपौत्रांश्च लब्ध्वा धनसमन्वितः ॥

पुनश्च कृत्वा दानानि शिवलोकं समेष्यति ।
अयनद्वयोपरागेषु व्यतीपाते तथैव च ॥

विषुद्वये च सङ्क्रामे षडशीतिमुखे तथा ।
दिनच्छिद्रे तथाष्टम्यां कृष्णपक्षे विशेषतः ॥

अमायां पौर्णमास्यां च द्वादश्यां भानुवासरे ।
[illegible] अनुज्ञाप्य च भैरवम् ॥

सूर्यस्याभिमुखो भूत्वा स्नात्वा मन्त्रमिदं जपेत् ।
सुधारूप नमस्तुभ्यं सुधाकुण्डसमुद्भव ॥

सुधाकुण्डजलस्नानात् पापं नाशय मे प्रभो ।
इति संप्रार्थ्य देवेशं स्नात्वा तीर्थे द्विजोत्तम ॥
देवानांश्च पितृणाश्च ऋषीणां तर्पणानि च ।

कुर्यान्मन्त्रेण तेषाञ्च यस्तावद्विजपुङ्गवः ।
तस्य पुण्यफलं वक्ष्ये शृणु ब्रह्मविशारद ॥

ब्रह्मचर्येण ऋषीणां ऋणमुक्तिर्भवेद्यथा ।
तथा मुक्तो भवत्येव ब्रह्मचर्यरतो यथा ॥

सम्यक् गृहाश्रमी भूत्वा पञ्चयज्ञपरायणः ।
देवयज्ञपितृयज्ञनरयज्ञादितत्परः ॥

पुत्रानुत्पाद्य धर्मेण श्राद्धादिकरणेन च ।
मुक्तो ऋणात्पितृणाञ्च यथा स्वर्गं गमिष्यति ॥

एतेषु कर्मस्वासक्तः कुरुते तानि यो द्विजः ।
देवेभ्यो मुच्यते यद्वा ददद्सा: द्विमुच्यते ॥

दिनेऽत्र पापकरणं स्थानं नान्यत्र विद्यते ।
अतोऽधिकमिदं स्थानं दर्शनाद्भुक्तिमुक्तिदम् ॥

योऽत्र वासं प्रकुरुते क्षणं वानिमिषं तथा ।
ज्ञानतोऽज्ञानतो वापि स फालनयनो भवेत् ॥

पुष्पं पत्रं फलं वापि मन्त्रहीनमपि द्विज ।
अर्पयेद्धोणनाथस्य शिरस्यभिमतं नरः ॥

तस्य पापानि नश्यन्ति स तु मुक्तो भविष्यति ।
देशान्तरादागता मर्त्याः मरणार्थं वसन्ति ये ॥

तेषां तु दक्षिणे कर्णे पार्वत्या सह शङ्करः ।
आगत्य मरणोन्मत्तं प्राणोत्क्रमणपीडितम् ॥

समाश्वास्य शनैः पुत्रं पितेवा कृपया तव ।
उपेक्ष्यति तत्सत्यं स्वामिपादे शपाम्यहम् ॥

तस्मात्सर्वप्रयत्नेन वासमत्रैव कारयेत् ।
काश्यां बह्वयास्सन्ति शुद्धोदकफलोदकैः ॥

महाभिषेकं यः कुर्यान्मनोवाक्कायकर्मभिः ।
शिव एव न सन्देहः जानाति शिव एवतम् ।

श्राद्धं पितृविमुक्त्यर्थं पिण्डदानं तिलोदकम् ।
कुर्यादमृतकुण्डस्य तीरे च शिवसन्निधौ ॥

तेषांमुक्तिर्भवत्येव यावदाचन्द्रतारकम् ।
एवं पितृणामस्थीनि सुधाकुण्डे विनिक्षिपेत् ॥

दृश्यतेऽत्र वृषारूढो भवत्यस्मिन् क्षणे द्विज ।
पुत्रादिभिर्यैः पूर्वमस्थिन्यादाय भक्तितः ॥

निक्षिप्तव्यं यथा कुण्डे पितृणामुक्तिहेतवे ।
कश्चिज्जनः स्वमादाय ब्राह्मणस्यान्तिकं पुरा ॥

निपाते दैव योगेन मांसार्थी चान्यतो गतः ।
तत्क्षणेन विमुक्तिः चामृतकुण्डस्यवैभवात् ॥

अखिलनिगमसारं सर्वपापापहारम् ।
जननमरणरूपं व्याधिसंहाररूपम् ॥

कथितमिह मया ते कारणात्संग्रहेण ।
प्रगटयत च शिष्ये रूपयेत्नेषु नित्यम् ॥

इति श्रीशैवपुराणे कोटिरुद्रसंहितायां स्थानमाहात्म्येखण्डे सत्यवतीसुतात्मजशौनकसंवादे
घोणेश्वरमाहात्म्ये सुधाकुण्डमहिमाकथनं नाम द्विशततमोऽध्यायः ।

கோணேஸ்வர மாஹாத்மியம்

(தமிழாக்கச் சுருக்கம்)

நல்ல ஒளியுள்ளவராயும் இந்திரன் முதலிய தேவர்களால் வணங்கப் பட்டவராயும் ஸ்ரீ பார்வதிதேவியின் மகனாயும் யானை முகத்தை உடைய வருமான ஸ்ரீ விநாயகப்பெருமானைத் துதித்து வணக்கத்துடன் இந்த கோணேஸ்வர மாஹாத்மியம் துவங்கப்படுகிறது.

எல்லோருக்கும் ஆச்சரியத்தை விளைவிப்பதும் எல்லா உலகங்களைக் காட்டிலும் மிகப் பரிசுத்தமானதும் எல்லா பாபங்களையும் போக்கடிக்கக் கூடியதும், எல்லா ஐஸ்வர்யங்களையும், கொடுக்கக்கூடியதும் மகிழ்ச்சியை அளிக்கக்கூடியதும், தவத்திற்கு பயனளிக்கக்கூடியதும் மூன்று விதமான தாபத்தையும் போக்கடிக்கக்கூடியதும் தேவர்களாலும், ரிஷிகளாலும் சேவிக்கக்கூடியதும், பல புண்ணிய தீர்த்தங்களால் சூழப்பட்டதுமான க்ஷேத்திரம் ஒன்று இருக்குமேயானால் அதை நீங்கள்தான் சொல்லவேண்டும். ஏனெனில் நீங்கள் பதினெண்புராணங்களையும் அறிந்தவர்கள் அன்றோ; கருணை நிறைந்த தாங்கள் என் மேல் கருணை வைத்துக் கும்பகோணம் என்று வேறொரு கதையின் நடுவில், சுருக்கமாகக் கும்பத்தினுடைய காரணத் தையும் விசேஷமாக கோணத்தின் மகிமையைப் பற்றியும் சொல்லப்பட்டதைத் தாங்கள் விஸ்தாரமாகக் கூறவேண்டும். ஏனெனில் எல்லாம் அறிந்த ரோமஹர்ஷணர் என்று பெயருள்ள தங்களுக்குச் சமமாக இந்த பூமியில் யாரும் இல்லை என்று சௌனக மகரிஷி சூதபுராணிகரைப் பார்த்துக் கேட்கின்றார் அதற்குச் சூதபுராணிகர் கூறுகின்றார்.

முன்பு பார்வதிதேவி புண்ணிய ஸ்தானங்களில் உயர்ந்த இந்த "அமிருதம்" என்ற புண்ணிய தீர்த்தத்தில் வாசம் செய்து, சிவபெருமானை அடைந்தாள். பிரம்மன் முதலிய தேவர்களும், எல்லா ரிஷிகளும், வைஷ்ணவர் களும், குபேரன் முதலிய யக்ஷர்களும், அப்ஸரஸ்திரீகளும் இந்த க்ஷேத்திரத்தில் வாசம் செய்து சுகபோகங்களை அடைந்தார்கள். ஆகையினால், உன் அன்பினால் கட்டப்பட்ட நான், கோணேசருடைய கருணையால் அந்த புண்ணிய க்ஷேத்திரத்தைப் பற்றிக் கூறுகிறேன். நல்ல புத்தி உள்ள நீ கவனமாக கேட்பாயாக,

உன்னால் நினைவூட்டப்பட்ட நான் பாக்கியவானாக அனுகிரஹிக்கப் பட்டுள்ளேன். நீயும் மிகப் புண்ணியம் செய்தவர், மேலோனவர். நானும் அப்படியே ஆனேன்.

முடிவு இல்லாததும், ஒப்பற்றதும், ஊஹிக்கமுடியாததும், புலன்களுக்கு எட்டாததும், அறியமுடியாததும், காரிய காரணங்களுக்கு எட்டாததுயான பிரும்மத்தை சித்தசுத்தியின் பொருட்டு தியானிக்கிறேன், எது உன்னால் பிரார்த்தித்துக் கேட்கப்பட்டதோ அதைச் சொல்கிறேன்.

உலகமானது சமுத்திரத்தால் சூழப்பெற்று தாவரம், ஜங்கமம் முதலியவை அழிந்தபொழுது உலகத்திற்கு முக்கிய காரணமான அமிர்தம் நிறைந்த குடம் பிரளய காலத்தில் உண்டான ஜலத்தின் மத்தியில் மிதந்து வந்தது. அது தெய்வவசத்தால் மூன்று விதமாக ஆகி, மூன்று இடங்களில் அமைந்தது. அடிப்பாகம், நடுப்பாகம், மூக்கு என்றாகி, ஒவ்வொன்றும் லிங்க ரூபமாக அமைந்தது. கும்பத்தின் மத்திய பாகம் திருச்குடந்தை ஆயிற்று. பஞ்சகோச பிரமாணமான வன்னி தேசத்தில், அமிருதம் நிறைந்த அக்கும்பத்தின் மூக்கு பாகம் நிலைபெற்றது. அந்த க்ஷேத்திரந்தான் குடவாயில் எனத் தமிழில் வழங்கலாயிற்று. அந்த வாய்ப்புரம் மேற்குப் பக்கமாகச் சாய்ந்ததால் சிவலிங்கமும் மேற்கு நோக்கி அமைந்தது எனக்கூறலாம். அந்த அமிர்தமான தீர்த்தத்தின் கிழக்குக் கரையில் அமைந்த மேற்கு முகமாக எழுந்தருளியுள்ள சிவலிங்கத்தைத் தரிசித்து. மனிதர்கள் பிரும்மஹத்தி முதலிய தோஷங்களினின்றும் விடுபடுகிறார்கள்.

எவன் கோணநாதர் என்னும் குடவாயில் பெருமானையும், கும்பேசப் பெருமானையும் தரிசிக்காமல் இருக்கிறானோ அவன் பயங்கரமான நரகத்தை அடைகிறான். ஆதலால் வாரக்கிரமமாக எப்பெருமானைத் தரிசிக்கவேண்டும்.

எனக்கு இப்பொழுது மிகப்பெரிய சந்தேஹம் ஒன்று உள்ளது. என் சந்தேஹத்தைப் போக்கக்கூடியவர் உங்களைத் தவிர இந்த பூமியில் வேறு ஒருவருமில்லை. ஆதலால் தாங்கள் லிங்கத்தைத் தரிசிக்காத தோஷத்தால் மனிதன் எப்படி ஆகிறான்? இதுபற்றி முன்பு கேட்டதில்லை. கருணை கூர்ந்து கூறுங்கள் என்று கேட்க, சூதபுராணிகர் கூறுகின்றார்.

முன்னொரு காலத்தில் தன் சந்தேகத்தின் நீக்கத்திற்காக சனத்குமாரர் பிரும்மாவைப் பார்த்துக் கேட்டார். அப்பொழுது பிரும்மாவால் சனத்குமாரருக்குச் சொல்லிய பழமையான இதிகாசத்தை உனக்குச் சொல்கிறேன். தலைசிறந்த நீயும் அதைக் கேட்பாயாக.

'பர்ணாசனர்' (இலையைத் தின்று வாழ்பவர்) என்ற பெரிய அறிவாளி இருந்தார். அவருக்கு 'த்ருணாசனர்' (புல்லைத் தின்று வாழுபவர்) என்ற ஒரு மகனும் இருந்தார். அவர், இல்வாழ்க்கையில் வெறுப்பு அடைந்த மனதை உடையவராய் மோக்ஷத்தை அடைய முயற்சி உடையவராய் தனக்கு மோக்ஷம் எவ்விதம் கிடைக்கும் என்ற நினைவிலேயே ஈடுபட்டவராய் தவ வலிமையால் பிரகாசிக்கின்ற ஒளியை உடையவரும், கோடி சூர்யன் போல் பிரகாசிக்கின்றவரும் கோடி சந்திரன் போல் குளிர்ந்த தன்மையுள்ளவரும் உருத்திராட்சங்களை ஆபரணமாக கொண்டவரும், ஜடைக் கட்டங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவரும், திருமேனி முழுவதும் திருநீறு பூசியவரும் விபூதியை நெற்றியில் மூன்று கோடாக அணிந்துள்ளவரும், புலித்தோல் முதலியவற்றை உடுத்தியவரும், கெண்டி ஜபமாலை உள்ளவரும், ஆஸனத்தில் அமர்ந்து இருப்பவரும், இரண்டாவது பரமேச்வரன் போல் உள்ள குருவை அடைந்து வணங்கி, அவரைப் பார்த்த மாத்திரத்திலேயே புளகாங்கிதராய் நான் பாக்கியசாலியாக ஆனேன் என்று உறுதி செய்துகொண்டு குருவினிடம் விண்ணப்பித்துக் கொண்டார்.

ஹே சுவாமியே! கருணைக்கடலே! பக்தர்களிடத்தில் அன்புள்ள ஹே குருவே! உங்களுக்கு வணக்கம். தங்களைப் பார்த்ததால் உண்டான மகிழ்ச்சியால் நான் புளகாங்கிதமாவேன். "மோக்ஷத்தை அடைய என்ன செய்யவேண்டும்" என்று யோசித்து அவ்வழியை எனக்குச் சொல்லவேண்டிக் கொள்கிறேன். ஏனெனில் பாப கர்மாவினால் மனைவி மக்களால் சூழப்பட்ட பாபமே நிறைந்த இந்த இல்வாழ்க்கை என்ற கடலில் மூழ்கியவனாக உள்ளேன். இங்கு புருஷார்த்தங்களுள் முக்கியமான மோக்ஷத்தை அடைவதற்கு வேண்டிய சாதனம் ஒன்றும் இல்லை. தரித்திரத்தன்மையும், செல்வம் நிறைந்த தன்மையும், அதன் செலவும், அதில் துக்கமும், அவர்களுக்கு நோயும், மரணமும் இவைகள் எல்லாம் இல்வாழ்க்கையில் உண்டாகும் கஷ்டங்கள், மேலும் சோம்பல், தூக்கம், பிறருக்குத் தொண்டு செய்தல், பிறரை அண்டி வாழ்தல், பல துக்கச் சூழல்கள் இவைகளில் நான் மிகவும் கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறேன், ஹே பிரும்ம சாக்ஷாத்காரம் பெற்ற குருவே! இதைக் கடந்து, மோக்ஷம் அடைய வழியைச் சொல்லுங்கள். நான் உங்கள் அடைக்கலம். நீங்கள்தான் என்னைக் காப்பாற்றவேண்டும். தவம்,

யாகம், தானம் பலவிதமான விரதானுஷ்டானங்கள் இவைகளைத் தவிர வேறு ஏதாவது சுலபமான வழி இருக்குமேயானால் அதைக் கூறுங்கள் என்று திருணாசனர் கேட்க, குரு சொல்கிறார்.

மிக பாக்யவானான ஹே திருணாசனா! வழியைச் சொல்கிறேன் கவனமாகக் கேட்பாயாக.

உலகத்தில் எல்லா தர்மங்களும் நிலையற்றவை என்பது எல்லோராலும் அறியப்பட்டதே. ஆதலால் எல்லா உலகத்திற்கும் சம்மதமான அழிவில்லாத வழியைக் கூறுகின்றேன். தீர்த்தயாத்திரையைச் செய்வாயாக. மோக்ஷம் கிடைக்கும். வேறு எந்த வழியாலும் அது கிடைக்காது. மோக்ஷத்தைக் கொடுக்ககூடிய புண்ணிய தீர்த்தங்கள் எவைகள் உள்ளனவோ அங்கெல்லாம் சென்று தீர்த்தத்தில் விதிப்படி ஸ்நானம் செய்து, அங்கு ஈச்வர ரூபமாக உள்ள இலிங்கத் திருமேனியைத் தரிசித்து, பக்தியுடன் வணங்கி வலம் வந்து விசேஷமான தானங்களையும் சீக்கிரம் செய்வாயாக. இவைகளைச் செய்யா விட்டால் மோக்ஷம் என்பது கிடைக்கக்கூடியது அன்று, என்று கூறினார்.

திருணாசனரும், இனிமையானதும், சந்தோஷத்தைக் கொடுக்கக் கூடியதுமான அவருடைய வார்த்தையைக் கேட்டுத் தீர்த்தயாத்திரையை செய்வதற்கு ஆரம்பித்தார்.

முதலில் நைமிசாரண்யத்தையும், அங்குள்ள சிவபெருமானையும் வணங்கி கைகூப்பி நின்று தோத்திரங்களால் துதித்து, பிறகு கயா, பிரயாகை புஷ்கரம், கார்க்கோடகேசுரம், காளீச்சரம், ஸ்ரீபர்வதம், ஸ்ரீகாளஹஸ்தி முதலிய க்ஷேத்திரங்களுக்கும்; பிரம்ம தீர்த்தம், கபிலா தீர்த்தம், கிருஷ்ணா தீர்த்தம், வேகவதி முதலிய தீர்த்தங்களுக்குச் சென்று நீராடி இறைவனை வணங்கி வடக்கு திக்கில் உள்ள ஜப்யேச்வரம், பிரயாணேச்சரம் சென்று அங்கு பேய் போலச் சஞ்சரித்தான். மூன்று இரவுகள் பசி-தாகம் இவைகளால் பிடிக்கப்பட்டு செய்யவேண்டியது எது, செய்யவேண்டாதது எது என்பது இல்லாதவனாய் பல புண்ணிய தீர்த்தங்களில் ஸ்நானம் செய்தும், விபரீதமாக உள்ளதை நினைத்து வருந்திய சமயம், இரண்டாவது சூரியன்போல் பிரகாசிக்கின்ற நாரதர், வீணையை வாசித்துக்கொண்டு, உலகின் நன்மைக்காக ''ஸிதா குண்டம்'' என்று சொல்லப்படுகின்ற அமிருத தீர்த்தத்தை அடைந்தார். அப்பொழுது புத்தி மயங்கி நிற்கின்ற திருணாசனரைப் பார்த்து, தயவு உண்டானவராய் இனிமையான வார்த்தையைச் சொன்னார். திருணாசனரும் நாரதரைப் பார்த்து ஆனந்தத்தால் அமைதியடைந்த உள்ளம் உடையவராய் தெளிவான புத்தியை உடையவராய் நாரதரை வணங்கி கைகூப்பி தன் துக்கத்தைச் சொன்னார்.

பெரியோரே நான் மிகப் பயங்கரமான இல்வாழ்க்கையால் பீடிக்கப் பட்டு மோக்ஷத்தை விரும்பி புண்ணிய தீர்த்தங்களை சேவிக்க வேண்டி, பல புண்ணிய தீர்த்தங்களுக்குச் சென்றேன். இந்த சுதா தீர்த்தத்தின் பெருமை மிகுந்த மகிமையைக் கேட்டு இல் வாழ்க்கையிலிருந்து விடுபட, ஸ்நானத்திற்காக இங்கு வந்துள்ளேன். க்ஷேத்ரபாலகரை வணங்கி மிகப் பக்தியோடு இந்த தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் செய்து கரை ஏறிய பொழுது எனக்கு மனக்கலக்கமும், அறிவில்லாத தன்மையும், கொடூர ஹிருதயமும் உண்டாயிற்று. இது எதன் பயன் ? இப்படிப்பட்ட பாபத்திற்குக் காரணம் என்ன ? என்பதைத் தாங்கள் எனக்குச் சொல்லுங்கள் நிழலைத் தேடிச் சென்று பனைமரத்தின் அடியில் தங்கியவனுக்கு பனையின் பழம் விழுந்து தலை நொறுங்கியது போல மோக்ஷம் வேண்டிச் சென்ற எனக்கு இக்கதி ஏற்பட்டுள்ளது. இப்பொழுது தங்கள் திருவடியின் மகிமையால் அவை எல்லாம் அழிந்தன என்று அங்கு வந்த நாரதரிடம் திருணாசனர் கூறினார், அதைக் கேட்ட நாரதர் 'திருணாசனா' மனங்கலங்காதே ! காரணத்தைக் கேட்பாயாக. இந்த 'கோணேச்வர க்ஷேத்திரத்தில்' உனக்கு மோக்ஷம் ஏற்படப் போகிறது. இதில் சிறிதும் ஸம்சயமில்லை.

முதலில் சுதரகுண்டத்தில் ஸ்நானம் செய்து கோணேச்வரரைத் தரிசித்து, பிறகு கும்பேசப்பெருமானையும் தரிசித்த மனிதன் இல்வாழ்க்கை யிலிருந்து விடுபட்டு மோக்ஷத்தை அடைகிறான். அப்படி இல்லாவிடில் நரகத்தை அடைகிறான்; நாய்ப் பிறப்பையும் எடுக்கிறான். யாருக்கும் இந்த ரஹஸ்யத்தைச் சொல்லக்கூடாது

புண்ணியம் செய்தவர்களுக்குள் சிறந்தவரே! உனக்கு இப்படிப்பட்ட நிலை உண்டானதற்கும், உன்னுடைய பாவம் போவதற்கும் பிராயச்சித்தம் சொல்கிறேன், கோணேச்வரப் பெருமானின் வடக்கு திக்கில் பாபத்தின் மூலகாரணத்தை அழிக்கக்கூடிய அக்னிகுண்டம் என்ற மகிமை வாய்ந்த புண்ணிய தீர்த்தம் உள்ளது. அதில் ஸ்நானம் செய்தமாத்திரத்தில் அறிந்தும் அறியாமலும் செய்யப்பட்ட எல்லா பாபங்களும் அழிந்துவிடுகின்றன. இதில் சந்தேஹமில்லை.

மேலும் சிவபெருமானின் அருட்திறத்தால் எல்லா பாபங்களும் அழிந்து விடுகிறது கார்த்திகை மாதம் கிருத்திகா நட்சத்திரத்தில் அக்னி குண்டத்தில் ஸ்நானம் செய். அந்த க்ஷணத்திலேயே எல்லா பாபங்களில் இருந்தும் விடுபட முடியும். அப்படி இல்லாவிடில் எத்தனை பிறப்பு எடுத்தாலும

விடுபட முடியாது. இந்த தீர்த்தத்தின் மகிமை எதற்கும் இருந்ததில்லை. இருக்கப்போவதும் இல்லை. கோணேசப் பெருமானையும், கும்பேசப் பெருமானையும் தரிசிக்க வேண்டும். பாபமில்லாத மனிதன் தரிசித்ததால் உண்டான பாக்கியத்தைக் காட்டிலும் நூறு மடங்கு அதிகம் பாக்கியம் செய்தவனாக ஆவான். இங்கு வாசம் செய்து முனிபுங்கவர்கள் மோக்ஷம் அடைந்துள்ளார்கள். ஆகையால் எல்லா புண்ணிய க்ஷேத்திரங்களைக் காட்டிலும் கோணேஸ்வர க்ஷேத்திரம் மிக மேலானது. ஸ்ரீ காசியில் செய்யப் பட்ட பாபங்கள் இந்த கோணேஸ்வர க்ஷேத்திரத்தில் விடுபடுகின்றன. கோணேஸ்வர க்ஷேத்திரத்தில் செய்யப்பட்ட பாபங்கள் அந்த க்ஷேத்திரத்தி லேயே விடுபடுகின்றன. என்பதாகக் கூறி திருணாசனரிடம் விடைப் பெற்ற வராய் வைகுண்டம் போய்ச் சேர்ந்தார்.

நாரதர் சென்றவுடன் 'திருணாசனரும்' அக்னிகுண்டம் அடைந்து பக்தி யுடன் முறைப்படி ஸ்நானம் செய்து பேய்த் தன்மையிலிருந்து விடுபட்டு ஸாயுஜ்யத்தை அடைந்தார். இவ்வாறு எவன் எல்லா பாபங்களையும் போக்கக்கூடிய, மஹாபாபம் என்ற காட்டிற்கு காட்டுத் தீயாக உள்ள கோணேசப் பெருமானின் க்ஷேத்திர மாஹாத்மியத்தை கேட்கிறானோ அவன் பாக்கியவானாக ஆகி சிவலோகத்தை அடைகிறான்.

இவ்வாறு சிவபுராணத்தில் ருத்ரஸம்ஹிதையில் ஸ்தான மாஹாத்மிய காண்டத்தில் சௌனக சனத்குமார ஸம்வாதமான கோணேஸ்வர மாஹாத் மியத்தின் திருணாசனத்தின் ராக்ஷஸ மோசனம் என்ற நூற்றொன்றாவது அத்தியாயம் முற்றும்.

ஸ்ரீ சௌனகர் கூறுகின்றார் :

ஹே சூத புராணிகரே ! இந்த வரலாற்றைக் கேட்டு போதுமென்ற எண்ணம் வரவில்லை. மேலும் இதுபற்றி கேட்க மனது ஆவல்படுகிறது. சுதா குண்டத்தின் மகிமையை விஸ்தாரமாகக் கூறுங்கள்.

சூத புராணிகர் கூறுகின்றார்

இந்த உலகத்தில் நீ மிகவும் புண்ணியம் செய்தவன். இந்த ஸ்தானத் தின் மகிமையைச் சொல்வதற்கோ, கேட்பதற்கோ விஷ்ணு, ஆதிசேஷன், பிரும்மா முதலியவர்களும் சக்தி உள்ளவர்கள் இல்லை. அப்படி இருக்கும்

பொழுது நான் எப்படி சொல்லமுடியும்? இருப்பினும் அறிவு வடிவமான குருவான வியாழபகவானால் சொல்லப்பட்டதைக் கொஞ்சம் சொல்கிறேன்.

கோணேஸ்வரம் மோக்ஷத்திற்கு முகத்துவாரமாகும். காலபேதத்தால் குடமூக்கிலிருந்து அமுதம் வெளிப்பட்டது. அது பள்ளத்தில் விழுந்தது. அதுதான் "ஸுதாகுண்டம்" என்று சொல்லப்படுகிறது. அதில் ஸ்நானம் செய்தவர்கள் மேனிலையை அடைகிறார்கள். இந்த ஸுதா குண்டத்தின் ஸந்நிதியில் விஷ்ணு, பிரும்மா, சனகாதி மஹாயோகிகள், நாரதர், கபிலர் முதலிய தேவரிஷிகள், இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் வசிக்கிறார்கள். இந்த சுதா குண்டத்தின் கிழ்க்கரையில் உள்ள மேற்கு முகமாக அமைந்துள்ள சிவபெருமானை எவர்கள் தரிசிக்கிறார்களோ, அவர்கள் பல நன்மைகளை அடைகிறார்கள். சுதா குண்டத்தைப் பார்த்தவர்கள், அதன் ஜலத்தைத் தொட்டவர்கள், அதில் ஸ்நானம் செய்தவர்கள் பாபங்களில் இருந்தும், எல்லா தர்ம கர்ம பந்தங்களிலிருந்தும் விடுபடுகிறார்கள். சுதா குண்டத்தைப் பார்த்தால் பிரும்மஹத்தி தோஷத்திலிருந்து விடுபடுகிறான். பார்ப்பதால் 'சுராபானம்' செய்த தோஷத்திலிருந்து விடுபடுகிறான். ஸ்நானம் செய்வதால் எல்லா பாபங்களில் இருந்தும் விடுபடுகிறான். தாய்க்குச் செய்த துரோகம் தந்தைக்குச் செய்த துரோகம், சிவத்ரோகம் முதலிய பாபங்களும் அழிகின்றன.

சிவக்ஷேத்திரத்தில் வசிக்கின்ற ஏழையான பிராம்மணனுக்கு சுவர்ண தானம் பண்ணின பயனைக் கூறுகின்றேன் கேட்பாயாக.

இந்த உலகில் பிள்ளை பேரன்களோடு கூடியவனாய் சுகத்துடன் நூறு வருஷ காலம் வாழ்ந்து சிவலோகப்பிராப்தியை அடைகிறான். தக்ஷிணாயனம், உத்தராயணம், கிரஹண காலம், வியதீபாதம், விஷு புண்ய காலங்கள், ஷடசீதி புண்ய காலங்கள், கிருஷ்ணபக்ஷ அஷ்டமி பர்வ காலங்கள், துவாதசி ஞாயிற்றுக்கிழமை இவைகளில் அருகு, அக்ஷதை, பழம் முதலியவைகளுடன், பைரவ சுவாமியினிடம் அனுக்ஞைப் பெற்று சூரியனுக்கு நேர்முக ஸ்நானம் செய்து கீழ்வரும் மந்திரத்தை ஜபிக்க வேண்டும். "அமிர்தமயமான தீர்த்தமே உனக்கு வணக்கம். இந்த சுதா குண்டத்தில் ஸ்நானம் செய்வதால் என் பாபத்தைப் போக்கி அருளுக" என்று கோணேஸ்வரப் பெருமானைப் பிரார்த்தித்து எவன் ஸ்நானம் செய்து, தேவர், பித்ருக்கள், ரிஷிகள் இவர்களுக்கு தர்ப்பணம் செய்கிறானோ அவன் மோக்ஷம் அடைகிறான். தேவ கடன், பித்ரு கடன், ரிஷிக்கடன் இவைகளில் இருந்து விடுபட்டு முக்தனாகிறான். இந்த க்ஷேத்ர தர்சனத்தாலேயே முக்தி கிடைக்கிறது.

ஆகையால் முழு முயற்சி எடுத்து இங்கு வாசம் செய்ய வேண்டும். பித்ருக்களின் முக்திக்காக எவர்கள் அமிருத குண்டத்தின் கரையில் கோணேசப் பெருமானுக்கு எதிரில் சிரார்த்தபிண்டதானம், திலோதக தானம், செய்கிறானோ அவர்களும் மோட்சம் அடைகிறார்கள். எல்லா வேதங்களின் சாரமாயும், எல்லா பாபத்தையும் போக்கக்கூடியதும் பிறப்பு, இறப்பு என்னும் நோயை அழிக்கக் கூடியதுமாகிய உயர்ந்த விஷயத்தை நான் உனக்கு சுருக்கமாகச் சொன்னேன் நீயும் உன் சிஷ்யர்களுக்குச் சொல்வாயாக.

சைவ புராணம் ருத்திர சம்ஹிதை ஸ்தான மாஹாத்மிய காண்டத்தில் நூற்றி இரண்டாவது அத்தியாயம் முற்றும்.

வேண்டுகோள்

கருணையுள்ளங்கொண்ட நம் முன்னோர்கள், அரிய பெரிய இலக்கியங்களையும், பிறவற்றையும், பனையோலைகளில் எழுதிச் சுவடிகளாக நமக்குத் தந்தனர். அவை, பல்வேறு இடங்களில் முடங்கி உள்ளன. சுவடிகள் பழுதடைவதற்குமுன் சரசுவதி மகாலுக்கு அன்பளிப்பாகக் கொடுத்துதவினால், அவை மக்களுக்குப் பயன்படும்.

மகாலுக்குக் கொடுப்பதன் மூலம், சுவடி தந்தவர்களும், சுவடி எழுதியோரும் அழியாப் புகழை, பெருமைசால் சரசுவதி மகால் உள்ளளவும் பெறுவர். அவை பதிப்பாகி வருமாயின் சுவடி தந்தார் பெயர் இடம் பெறுவதோடு, அப்பதிப்பில் ஐந்து பிரதிகளும் பெறுவர்.

எனவே, "நாம் பெற்ற பேறு பெறுக இவ் வையகம்" என்ற எண்ணமுடைய நற்பண்பாளர்கள் தம்மிடமுள்ள சுவடிகளைச் சரசுவதி மகாலுக்குத் தந்துதவ வேண்டுகிறேன்.

தஞ்சாவூர்,
25—7—97.

மாவட்ட ஆட்சியர் மற்றும் இயக்குநர்,
சரசுவதி மகால் நூலகம்.

(SARASVATI MAHAL LIBRARY PRESS, THANJAVUR)